

Tomhetens fullhet

Gudomen och den treeniga principen

Del 1

Lars Palerius

2025

”Då detta ’något’ eller ’jagen’ i sin egennatur är höjda över tids- och rumsdimensionen, kan detta inte här existera i flertal. Bortom tids- och rumsdimensionen, vilket vill säga: bortom allt det skapade, allt det timliga, kan det ’något’ som utgör jagen i organismerna endast existera som en odelbar enhet. Det blir därför inte här tal om jag i flertal. Här kan absolut endast existera *ett* jag.”

Martinus: *Mänskligheten och världsbilden*, kapitel 67

Innehållsförteckning

Inledning s. 3

Klargörande angående min tolkning av begreppen 0X och X1s. 4

Kapitel 1

0X och begreppen icke-verkande och verkandes. 5

0X och den inomgudomliga, verkande treeniga principens. 8

Kapitel 2

Objektiv och subjektiv verklighet. Jag och dets 10

Den objektiva verklighetens. 11

Den subjektiva verkligheten s. 11

Den ontologiska skillnaden mellan 0X och X1s. 13

Jagets odelbarhets. 14

Kapitel 3

Vad är jaget?s. 16

Ettheten – den fasta punktens. 20

Jaget – ett icke rumsligt ”något som är”s. 21

Jaget – en blind punkt i vår innersta väsenskärnas. 22

Den paradoxala icke rumsliga fasta punktens. 25

Jonna Bornemark om individuella och objektifierade psykens. 27

Det gudomliga jagets osynlighets. 28

Ontologisk slutsatss. 31

Per Bruus-Jensen och jagets fyra framträdandeformers. 32

Avslutnings.35

Litteraturs.36

Inledning

I Martinus beskrivning av verkligheten utgör jaget själva grunden eller utgångspunkten för livet och livsupplevelsen. Jaget är den mest abstrakta komponent eller element som existerar, samtidigt som det är det mest påtagliga dito som finns. Vi upplever nämligen jaget varje sekund av vår existens, som det vi, vid balanserade och fokuserade tillfällen, kan uppleva som tankens bakomliggande, orörliga fasta punkt.

Det som gör studiet av den andliga verkligheten så intressant är att den är oändlig till sin natur, och att den utgör vår sanna och djupaste identitet som levande väsen. Samtidigt som vi läser om Gudomens medvetandestruktur och andra kosmiska företeelser, är det också vår egen delaktighet i denna verklighet som vi här studerar. Vi alla utgör nämligen evigt existerande jagdelar av Gudomens jag, vilket innebär att Gudomens upplevelse av livet är det samma som vår egen upplevelse av våra liv. Vi, Gudomen och alla levande väsen i världsalltet utgör, så att säga, varandras livsupplevelsemässiga förutsättningar.

Utan det gudomliga jaget, ingen *existentiell* urgrund för livsupplevelsen att verka eller utspela sig i. Utan den *funktionella* treeniga principen, ingen komponent som kan förverkliga det stora trolleritricket att förvandla den absoluta stillheten, jagets egennatur, till illusoriska energi- och rörelsebaserade timliga skapelser i avgränsade rumsliga miljöer.

Gudomens jag är odelbart, varför vi alla har samma gudomliga ursprung. Vår uppgift som skapande individer är att utgöra de upplevelseredskap genom vilka det evigt stilla och orörliga gudomliga jaget kan uppleva en kontrast till denna sin stillhetsnatur. För utan rörelse, ingen livsupplevelse. Eller som Martinus uttrycker saken: rörelsen är livet förnämsta kännetecken.

Det är bland annat ovanstående påståenden om vår gemensamma verklighetsgrund och livsupplevelsens strukturella mekanismer som jag kommer att redogöra för i denna artikel. Jag har valt att kalla artikeln *Tomhetens fullhet*, just för att det gudomliga jaget i sin *egennatur*, 0X, utgör tomhet. Dvs. det saknar verkande egenskaper och särskiljande materiella företeelser, *samtidigt* som det i sin *inomgudomliga, funktionella treeniga struktur*, X1, X2, X3, innefattar allt som existerar, och varifrån mångfalden, dvs. skapelsen av kontrasterande energibaserade rörelsekompositioner utgår.

Rörelsekompositionerna i den skapade världen, X3, energiomsättningens domän, registreras som livsupplevelse av jaget, X1, genom ett intimt samarbete med X2, skapar- och upplevelseförmågan. Detta är en process som Martinus benämner ”jagets vändning av rörelsen eller energin”. Han menar att den innersta funktionen i varje levande väsen är jagets vändning av rörelsen eller energin.¹

¹ ”I jagets ’vändning’ av en ’rörelse’ eller energi upplever vi såväl en ’befruktnings’ och ett ’havandeskap’ som en därpå följande ’födelse’. Genom vårt jags tilldragning och mottagande av en ’rörelseart’ upplever vi en ’befruktnings’. I denna ’rörelsearts’ speciella ’vändning’, det vill säga utveckling och förvandling i jagets ägo, upplever vi ett ’havandeskap’” Och i denna förvandlade ’rörelsearts’ frigivning eller tillbakaväntande från jaget upplever vi en ’födelse’. Den ’rörelseart’ som jaget genom sitt urbegär drar till sig, utgör alltså ’säden’ eller ’sädsvätskan’. Genom uppsamlingen av denna inom jagets domäner förvandlas den till ett ’foster’. När ’rörelsens’ vändning är fullbordad, det vill säga när den fått jagets fulla påverkan och åter lämnar dettas domäner, har ’fostret’ blivit till ett ’barn’ och ’föds’. Detta barn kan så leva vidare och bli till ny ’säd’, som gör andra jag ’havande’, varefter nya ’foster’ uppstår och blir till ’barn’ som lever vidare som nya medverkande faktorer vid den eviga befruktning och fortplantning som vi kallar ’livet’.” (*Livets Bog* del 3, st. 825)

Denna process behandlar också Per Bruus-Jensen, så att säga indirekt, i stycket ”Per Bruus-Jensen och jagets fyra framträdandeformer” s. 32.

Jag kommer i den här artikeln att behandla några speciella företeelser eller komponenter, vilka möjliggör livets upplevelse, såsom jag uppfattar det. Artikeln består av tre delar:

Del 1: kapitel 1–3, del 2: kapitel 4–6, del 3: kapitel 7–8.

Följande ämnesområden kommer att behandlas i artikeln:

- Gudomens jag – den innersta kärnan
- Den inomgudomliga strukturen – den treeniga principen X1, X2, X3
- Gudomens livsupplevelseskapande komponenter – X2 och X3
- Relationen mellan Gudomen, 0X, och livsenheternas treeniga princip X1, X2, X3
- Det immateriella jaget
- Urbegäret, moderenergin, den högsta elden, ödeselementet
- Moderkärnan och den maskulina och feminina polen
- De kosmiska skaparprinciperna, spiralkretsloppet
- Den nya glorian i guldglorian, medvetandets och rörelsens upprätthållande
- Den omanifesterade och manifesterade energin
- Fader och Son-principen
- 0X/X1 – den fullständiga förståelsen av det gudomliga mysteriets inre dynamik
- Själens grund – den innersta mötesplatsen för Gud och människan
- Subjektet som livsupplevelsens grund – den objektiva verkligheten
- Gudomens Etthet

Klargörande angående min tolkning av begreppen 0X och X1.

I denna artikel kommer jag, på samma sätt som jag tidigare gjort i mina övriga texter på detta tema,² att diskutera begreppen 0X och X1. *Därför vill jag för tydlighets skull framhålla, att Martinus i sina texter genomgående benämner Guds jag – det immateriella ”något som är”, den ”fasta punkten”, X1.* De tankar och slutsatser som jag laborerar med angående skillnaden mellan 0X och X1 är således mina egna. Likaså hamnar de eventuella missuppfattningar eller missförstånd jag framlägger vad gäller Gudomens jag, 0X, och dennes inomgudomliga

² De sju artiklarna har den övergripande titeln *Martinus, mystiken och Gudomens innersta vara*. De finns att läsa på kosmologipodden.se under fliken ”Artiklar”. Artiklarna har följande titlar:

”Världsjaget eller det alltomfattande X”, ”Det gudomliga mörkrets transcendent strålgång – Ettheten, Paradoxernas Gud och 0X”, ”Den evigt balanserade Enheten – Nicolaus Cusanus, Martinus och motsatsernas samgående i Gudomen”, ”De gudomliga energierna – Martinus, Gregorios Palamas och Gudomens oskapade energier. Del 1”, ”Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något om är”, ”De gudomliga energierna – Martinus, Gregorios Palamas och Gudomens oskapade energier. Del 2” och ”Fullhetens tomhet – Gudomen och den treeniga principen”.

struktur X1, X2 och X3 – den hypotes jag arbetar utifrån och som ligger till grund för mitt ontologiska synsätt visavi det gudomliga helhetsväsendet, ”X”, – följaktligen på mitt bord.

Kapitel 1

0X och begreppen icke-verkande och verkande

I boken *Den intellektualiserade kristendomen*³ introducerar Martinus ett nytt begrepp för Guds jag – 0X. Detta jag, skriver han i stycke 134, ”besjälår hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det.”⁴ Martinus gör därmed ett tillägg i analysraden av Gudomen och det levande väsendet. Fram till 2004 har analysraden utgjorts av X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade. Sedan utgivandet av ovannämnda bok tillkommer alltså begreppet 0X. Ett begrepp som symboliserar själva utgångspunkten för uppkomsten av liv och livsupplevelse i de andliga och fysiska världarna.

Betydelsen av det tillägget kan inte överskattas. För egen del har den definitionsmissiga skillnaden mellan 0X och X1 en avgörande betydelse för den fullständiga förståelsen av det gudomliga jaget, 0X,⁵ och detta jags *livsupplevelseskapande* struktur, den treeniga principen X1, X2 och X3. Vidare menar jag, att 0X – Guds jag, utgör den *existentiella, icke-manifesterade, icke-verkande* urgrunden, medan den treeniga principen X1, X2 och X3 utgör den *funktionella, verkande, inomgudomliga* faktorn i det gudomliga helhetsväsendet, ”X”.

I den här artikeln kommer jag att behandla den distinktion mellan begreppen Gudomen och Gud som Mäster Eckhart (1260–1328), medeltidens kanske främsta mystiker, gör i sitt beskrivande av det gudomliga Ettheten. Order Gud är enligt Eckhart behäftat med positiva utsagor. Det är därför, menar han, som alla människor talar om Gud. Men de talar inte om Gudomen, därför att allt som är i Gudomen är etthet, och om ettheten kan man inte tala annat än i negativa vändningar, enligt Eckhart.

I boken *Predikningar I* skriver Eckhart att: ”Gud och Gudomen är åtskilda – just genom verkande och icke-verkande.”

Följande stycke ur Erwin Bischofbergers bok *Mäster Eckharts andliga undervisning*, ger en bra bild av hur Eckhart tänker och resonerar kring den yttersta verkligheten:

”Gud är bortom Guds egenskaper. Viktigt är att ordet Ett eller etthet enligt Eckhart inte ytterligare uttrycker en bestämmelse eller en egenskap bland andra. Ettheten syftar till egenskapen bortom alla egenskaper. Den återger den mystiska erfarenheten, en dimension som utmärks av att den saknar alla särskiljande egenskaper och därigenom uppfattas som alltigenom ett och det samma. I den

³ Postumt utgiven av Martinus Institut 2004.

⁴ Martinus behandlar begreppet 0X på två ställen i *Den intellektualiserade kristendomen* – stycke 134 och 135.

⁵ Utanför analysraden 0X, X1, X2, X3, betecknar jag jaget som ”X” – ett omanifesterat, begreppsmässigt icke definierbart ”något som är”.

meningen är Ettheten en typisk meta-term. Eckhart skiljer alltså mellan Gud och den gudomliga urgrunden och kallar denna gudomliga urgrund Gudomen (*Gotheit*).

Det är Eckharts tolkning av begreppen Gudomen, den *icke-verkande* urgrunden, och Gud, den *verkande* aspekten i Gudomen, som jag lutar mig emot i den här artikeln. Jag menar att begreppet 0X utgör den *icke-verkande* urgrunden och att begreppet X1, tillsammans med X2, skapar- och upplevelseförmågan, och X3, energiomsättningens domän, utgör Gudomens dynamiska, *verkande*, skapande och upplevande aspekt.

Jag menar vidare, att den treeniga principen utgör Gudomens *livsupplevelseredskap*. Varje livsenhet i världsalltet utgör just en treenig princip med ett jag, X1, en skapar- och upplevelseförmåga, X2, med vilken Gud, den verkande principen (i Eckharts terminologi), åstadkommer skapelse, X3, och därmed livsupplevelse för sig själv. Guds livsupplevelse är följaktligen en konsekvens av de levande väsendenas (de treeniga principernas) *individuella* livsupplevelser.⁶

Det betyder, enligt min mening, att den icke-verkande 0X-principen, *i sin egennatur*, inte kan skapa livsupplevelse, då det inte sker någon energiomsättning i den *existentiella* urgrundens domän. Där råder evig stillhet, evig överksamhet, evig omanifesterad tillbakadragenhet. Livsupplevelsen äger rum inom *formernas* eller *energiomsättningens* domän, X3.

Livsupplevelsen skapas och manifesteras genom X1- och X2-principernas *rörelse*-, och därmed *kontrastskapande* verksamhet, vilka kommer till uttryck genom moderenergin och de sex grundenergierna, *jagets eviga energifaktor*, och skaparprincipernas gemensamma samarbete. Ett samarbete som har sin utgångs- eller startpunkt i X1, jaget – den funktionella, treeniga principens överordnade faktor. I denna evigt pågående skapelseprocess utgör urbegäret jagets eviga *motivationsfaktor*.

Urbegäret är ”den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras”.⁷ Det är den bakomliggande pådrivande faktor som oavbrutet ”triggar” jaget att skapa kontrasterande livsupplevelser. Här är det hunger- och mättnadsprincipen som momentant tillfredsställer dess outsläckliga, ospecificerade begär och kontrastprincipen som, i en evigt pågående process, generar variationer i jagets livsupplevelse.

Martinus använder inte begreppen icke-verkande och verkande. Däremot talar han om X1:s oförmåga att på *egen* hand, dvs. utan X2- och X3-principerna,⁸ skapa livsupplevelse. X2 och X3-principerna benämner Martinus ”illusionsprinciper”. Här är det, den i X2 befintliga

⁶ I och med Guds skapande aktivitet, ”uppstår” också de enskilda livsenheternas skapande aktiviteter. Här råder en upplevelsemässig ömsesidighet. Utan livsenheternas skapande verksamhet, ingen livsupplevelse för Gud. Utan Guds skapande aktivitet, ingen livsupplevelse för livsenheterna. Det är Gud som initierar och verkställer skapelsen av livsupplevelsen. Djupast sett är det Gud som upplever sig själv, då det enda som existerar i världsalltet är Gud – ”X”.

⁷ *Livets Bog* del 2, st. 530

⁸ *Livets Bog* del 2, st. 531.

perspektivprincipen, som utgör den skaparprincip som på ett illusoriskt sätt ”omskapar” jagets tomhets- och stillhetsnatur till *kontrasterande* rörelsekompositioner. Jaget, 0X, har ju inget annat att ta av än *sig själv* – sin icke-materiella tomhetsnatur, sin existentiella etthetsnatur – vid skapelsen av livsupplevelsen. Då allt, utom jaget och den gudomliga strukturen, består av icke beständiga, förvandlingsbara energi- och rörelsekompositioner, betyder det att hela den materiella världen runt omkring oss, med dess till antalet oräkneliga manifestationsformer, utgör *illusioner*. Hela denna översinnliga, metafysisk skapelseprocess, där den materiella tomheten i Ettheten utgör det ”råmaterial” som Gud skapar utifrån, utgör kanske det enskilt största miraklet i tillvaron. Detta är ett ämnesområde som Martinus behandlar utförligt, varför jag med varm hand hänvisar den intresserade till hans skrifter.⁹

Utifrån mitt ontologiska betraktelsesätt talar Martinus indirekt om den icke-verkande och den verkande sidan av Gudomen. I symbol 11, stycke 11.34 beskriver han hur ”den ende” kan bli till ”de många”, och i texten till symbol 9 talar han om det principiella förhållandet mellan det stora jaget och de mindre jagen. Det samma gäller symbol 7. Där illustrerar Martinus det stora jaget med en större triangel i mitten av symbolen och de mindre jagen (i det här fallet organ, -cell- och molekyllväsen), med mindre trianglar, vilka omger det stora jaget i en cirkelformation.¹⁰

Detta illustrerar, menar jag, det genomgripande principiellt *åtskilda* förhållandet mellan Guds jag, 0X, och livsenheternas jag, X1. Här utgör 0X den objektiva verkligheten, och X1 den subjektiva, individuella upplevelsen av denna objektiva verklighet. Allt det som vi som individuella individer upplever har sin *initiala utgångspunkt* i 0X, det alltomfattande världsjaget.

Det finns bara ett jag, 0X, Gudomens jag. Detta jag besjälar hela världssaltet, både den fysiska och den andliga sidan av det.¹¹ Allt annat ”utanför” detta jag¹² utgör produkter av detta alltomfattande jags skaparförmåga, X2, – den andra av de tre principerna i den treeniga, inomgudomliga funktionsprincipen.

Gudomen utgör, som jag tolkar Martinus 0X, medan livsenheterna utgör de treeniga principerna X1, X2 och X3 – Gudomens livsupplevelseredskap eller spegelbilder. Den

⁹ Se *tex Livets Bog* del 2 och 3.

¹⁰ Symbolerna 7, 9 och 11 finns illustrerade och förklarade i *Den eviga världsbilden* del 1.

¹¹ *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 134.

¹² Det finns *ingenting* utanför jaget, då det omfattar *allt* som existerar. Men *likväl* äger skapelsen, och därmed livsupplevelsen, rum ”utanför” jagets innersta ”kärna” – X1, urbegäret och moderenergin. Jaget ”projicerar” sina skapelseintentioner på den treeniga principens andra och tredje princip: X2 och X3, genom vilka jagets, X1:s, skapelseintentioner sedan manifesteras, verkställs, i energiomsättningens värld, X3, – X1:s formskapande domän.

grundläggande, gemensamma *existentiella* beröringspunkten mellan Gudomen och livsenheterna utgörs av det *gemensamma odelbara jaget*, 0X/X1.

0X och X1 är med andra ord *samma jag*, men det har *olika* ”funktioner”, det utgör olika *aspekter* av helhetsväsendet ”X”, just genom Gudomens inomgudomliga verkansstruktur.

Denna inomgudomliga struktur ger återigen Gudomen möjligheten att utifrån sin opersonliga, omanifesterade, *icke upplevande* urgrund, 0X, uppleva sig själv som en skapande och förnimmande individualitet *inom sig själv*,¹³ genom världsalltets otaliga livsenheter och deras skapande verksamhet. Här utgör X1, det *odelbara jaget*, den gemensamma nämnaren för Gudomens och livsenheternas vidmakthållande av livsupplevelsen. En livsupplevelse som innehåller en oändlig variationsrikedom genom X2-principen, vilken garanterar individualitetsprincipen hos universums samtliga livsenheter. Då universums livsenheter är oändliga till antalet, betyder det att Gudomens livsupplevelseinnehåll, vilken ju utgörs av livsenheternas individuella livsupplevelser, i praktiken är oändligt till sitt omfång vad gäller variationsrikedom och uttrycksmöjligheter.

0X och den inomgudomliga, verkande treeniga principen

I boken *Den intellektualiserade kristendomen* introducerar Martinus begreppet 0X för första gången. I stycke 132–135 skriver Martinus bland annat om Gudomens immateriella natur, 0X eller Gudomens jag. Ett jag som enligt honom genomstrålar allt och alla.

”Vi har tidigare nämnt att världsalltets ’fasta punkt’ inte var materien, utan utgjordes av något immateriellt och därför var otillgängligt för förnimmelse, ’något som är’. Detta ’något’ rymmer hela världsalltet oförgängliga förmåga till liv. Det framträder i en uppbyggd struktur som utgör det immateriella element som vi kallar Guds jag, som är sätet för hela världsalltets medvetande. Då det utstrålar eller dirigerar all manifestation och livsupplevelse, har vi i mina verk kallat det världsalltets eviga övermedvetande eller ’jag’. Guds medvetande består alltså av ett jag som genom sin särskilda struktur och förbindelse med stoffet eller materien utgör världsalltets övermedvetande och dess allhärskare.”
(*Den intellektualiserade kristendomen* st. 132)

I stycke 133 skriver Martinus om Guds förnyelse av livsupplevelsen och därmed av livet.

”Hur kan Gud framträda som ett levande väsen? Vi har redan påpekat att det inte existerar något utanför, ovanför, vid sidan av eller nedanför Gud. Hur kan han uppleva rörelse i någon som helst riktning då han med sin oändlighet uppfyller allt rum? I sitt immateriella område är Gud fri från rums- och tidsdimensionen. Han behöver inte plats eller rum. Det är inte stoff i den mening människornas sinnen kan uppfatta det. /---/ Liv i sig själv är inte evigt, det är något som måste skapas. Men Gud och därmed världsalltet har likväl evigt liv, eftersom det i honom automatiskt har en oavbruten förnyelseprocess, en förnyelsekälla. Det

¹³ Då det inte finns något utanför jaget, sker all livsupplevelse följaktligen *inom* Gudomen.

finns således absolut inte något uppehåll eller stillastående i denna förnyelseprocess, och därmed heller inte i upplevelsen av livet.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 133)

I stycke 134 lanserar Martinus för första gången begreppet 0X – Gudomens jag.

”Hur är de levande väsenden och Gudomen förbundna med varandra? För att förstå detta måste vi tillbaka till det område i Gudomen som framträder som ett immateriellt något och som i verkligheten utgör Guds ’jag’. Detta immateriella något ska vi härnäst kalla ’0X’. Detta jag besjälade hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det. Det utgör det evigt levande något. /---/ Det immateriella något – 0X – som alltså inte är materia, och enbart kan uttryckas ’immateriellt’, eftersom det inte kan förnimmas, bildar Guds jag och framträder på så sätt att det också bildar jaget i varje levande väsen.”

I stycke 135 kommer Martinus in på det faktum att Guds jag är uppdelat i en oändlig ocean av jag.

”Vi har sett att varje levande väsen evigt och orubbligt är förbundet med Gud. Vad betyder det? Det betyder att Guds jag lika orubbligt är uppdelat i en oändlig ocean av jag. Världsalltets materia eller fysiska och andliga stoffområde är genomsyrat av det ’immateriella något’, 0X, som också här bildar en fast punkt och ett fundament som behärskar materien för det lilla materiområde eller den del av Guds jag som det är knutet till. Detta framträder då liksom själva världsalltet som ’ett levande väsen’. Det har ett jag och det har en andlig och fysisk organism. Rent tekniskt framträder således det levande väsendet i princip redan som ’Guds avbild’. /----/ Vi har alltså kommit fram till att varje levande väsen utgör något av Guds jag och något av Guds andliga kropp eller struktur och även något av Guds fysiska kropp. Dessa kommer således också att framträda med en synlig fysisk struktur och en osynlig andlig struktur av immateriell natur.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 135.)

Här i dessa stycken beskriver Martinus den absoluta grunden – det innersta varat med dess allt genomstrålade jagfunktion. Ett centrum utan mittpunkt och omkrets, utan tids- och rumslig anknytning, utan verkamma energier eller materiekombinationer – ett ”något som är”. Ja, själva *nollpunkten*, ur vilken all energibaserad skapelse emanerar.

Vad är det då som möjliggör detta energimässiga emanerande? Vad kommer energin ifrån? Om nu jaget befinner sig i absolut stillhet och orörlighet, hur kan då det sätta i gång rörelsen, själva skapandets absoluta förutsättning?

Här får vi vända oss till *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 11, för att få ett svar:

” [Utan jaget] finns det inget levande väsen. Jag har därför kallat jaget ’det levande’ i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut

stillastående eller som 'den fasta punkt' kring vilken allt i världsalltet rör sig. I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början till det vi kallar 'ande'. Med denna andes tillknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag kan sättas igång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

Martinus slår fast följande:

Jaget utgör *det levande* i det levande väsendet. Det är där och endast där som det levande existerar. Det är med andra ord *i* jaget, X1, som rörelsen registreras och blir till livsupplevelse genom X2 och X3 principernas kontrastskapande, energibaserade funktioner. Det är alltså genom den *inomgudomliga funktionella* treeniga principen X1, X2, X3, som Gudomen blir ett *skapande* och *upplevande* väsen.

Kapitel 2

Objektiv och subjektiv verklighet. Jag och det

Det går i samband med diskussionen om skillnaden mellan 0X och X1, att tala om en objektiv och en subjektiv verklighet. I den verklighetsbeskrivning som jag omfamnar utgör Gudomens jag, "X" (0X), den objektiva verkligheten. Detta jag existerar vare sig vi vet det eller ej, vare sig vi tror på Gud eller inte, helt och hållet på sina egna premisser. Det utgör ett obeskrivbart, icke definierbart, icke förnimbart "något som är".

Jaget utgör ett "något" *bortom* den skapade, timliga verklighetens kontrastskapande rörelseocean. Detta jag, 0X, är *inte* det samma som existensen, menar jag. Existens, dvs, livet och livsupplevelsen, skapar detta jag genom sin inomgudomliga treeniga strukturs förmåga att frambringa illusoriska, kontrasterande rörelsekompositioner. Jaget finns till *före* existensens tillblivelse (om man nu kan säga så, då existensen eller livsupplevelsen alltid har existerat), då det utgör själva existensens förutsättning. Existensen är, med andra ord, *resultatet* av en inomgudomlig, energibaserad utåt- och inåtriktad verksamhet, vilken utgår från X1 via X2 till X3 och tillbaka till X1 via X2.¹⁴

0X, det *icke-verkande* jaget, utgör denna rörelsebaserade verksamhets "bakomliggande" *existentiella* grundförutsättning. X1, det *verkande* jaget, utgör tillsammans med energiprincipen, X2, den *funktionella*, rörelseskapande och rörelseupprätthållande faktorn, i enlighet med min tolkning av Martinus energibegrepp. Det är i sin tur dessa energier som (tillsammans med övriga livsupplevelseskapande komponenter i X2) ligger till grund för livsupplevelsens uppkomst och upprätthållande. Detta är ett ämnesområde som jag kommer att genomgå noggrant, då det utgör själva huvudtemat för denna artikel.

¹⁴ *Livets Bog* del 3, st. 824 och 825.

I all sin obegriplighet utgör jaget ett slags osynligt, substanslöst "kärl", vars innehåll (världsalltets manifestationer) utgörs av spegelbilderna av detta substanslösa "något som är". Spegelbilder, vars material *initialt* utgörs av obearbetade, ostrukturerade neutrala energiimpulser från jaget,¹⁵ vilka i omanifesterad form "hämtas" av jaget ur dess lika obegripliga, obegränsade innehåll av potentiella skapelsemöjligheter. Nästa steg består i att jaget bearbetar och strukturerar dessa energiimpulser i X2 – moderenergin och skaparprincipernas domän – varefter de framträder som synliga energikombinationer, organismer samt andra former av livsytringar, i X3-området anpassade efter det enskilda jagets speciella livssituation, utvecklingsnivå och upplevelseförmåga.

Den objektiva verkligheten

Gudomens innersta vara, den *existentiella* urgrunden, utgörs av jaget, urbegärets energi och den omanifesterade, icke uppdelade moderenergin.¹⁶ Dessa faktorer utgör tillvarons *objektiva sida*. Detta innersta vara kan inte skapa livsupplevelse på egen hand, då det utgör en *icke-verkande Etthet*, vars signum är stillhet, kontrast- och formlöshet. Ettheten saknar attribut, särskiljande karaktärsdrag och därmed *mångfald*. Ettheten är lika med evigheten och oändligheten eller ett "något som är". Denna Etthet utgör tillvarons egenskapslösa, obeskrivbara, icke definierbara urgrund. En urgrund *bortom* energiomsättningen eller formerarnas värld. I sin *egennatur* utgör Ettheten ett "opersonligt" något som är. "Personligheten" eller identiteten som ett individuellt skapande och upplevande jag, upplever Ettheten genom sin inomgudomliga treeniga funktionsprincip, där X1 och X2 principerna utgör den subjektiva verkligheten grundförutsättning och upprätthållare.

Den subjektiva verkligheten

Det är genom sin skapar- och upplevelseförmåga, X2, som jaget (X1) skapar livsupplevelsen. Det är X2-principen, vilken enligt Martinus garanterar varje individs eviga individualitet,¹⁷ som ligger till grund för att det går att tala om en subjektiv upplevelse. Dvs. en upplevelse där ett subjekt, ett enskilt "jag", särskiljer sig från det upplevda objektet, ett "det", av vilken art eller sort det än må vara. Upplevelsen per se bygger alltså på existens av den grundläggande

¹⁵ "[...] allt tänkande försiggår genom impulser som utlöses av jaget genom dess övermedvetande. Dessa impulser är i sig själva bara helt vanliga energiimpulser. I detta sitt första tillstånd utgör de inte alls någon form av tanke. Det är först genom en upparbetad organisation av dessa impulser som jaget blir i stånd att binda den omgivande andliga materien. Genom dessa impulser starkare eller svagare, längre eller kortare anknytning till denna materia antar den i motsvarande grad fastare eller svagare, långvarigare eller kortvarigare former. Dessa genom jagets tankeimpulser uppkomna bundna former av den andliga materien utgör de första livsytringarna eller manifestationerna för jagets omgivning på detta av den andliga materien bestående tillvaroplan. Det är detta plan vi kallar 'den andliga världen'." (*Livets Bog* del 6, st.1950)

¹⁶ Moderenergin delas upp i sex olika medvetande- och organismskapande energier genom de sex spiralcentrum som finns i X2. För vidare information se textsymbol 6, 11 och 12 i *Den eviga världsbilden* del 1.

¹⁷ Artikeln "Himmelriket eller det kosmiska livstempelt", st. 14.

skillnaden mellan ”jag” och ”det”. I den här kontexten, och utifrån vår mänskliga synvinkel, utgör Gudomen ett ”det” och vi själva ett ”jag” – livsupplevelsens ontologiska ur-princip.¹⁸

Den subjektiva verkligheten utgörs av vår upplevelse av *mångfalden* i Guds skapelser eller manifestationer. Främst då i form av våra medmänniskor och den omgivande naturen. Upplevelsen av dessa ting är det samma som att uppleva verkningarna av Guds energier.¹⁹ Det är endast genom Guds energier som det går att uppleva detta ”något som är”, dvs. detta ”någots” *verkningar* i materien. Själva jaget är inte möjligt att uppleva eller möta i sin egennatur, då det inte utgör ett ting eller ett föremål, dvs. något materiellt, något frambragt inom den tids- och rumsdimensionella dimensionen. Jaget är till sin natur *oskapat* och utgör därmed *inte* en verkan eller en produkt av något annat, något förutgående. Det utgör ett immateriellt, kontrastlöst och evigt orörligt ”något som är”, vars existens utgörs av, eller utgår från, dess egna självrefererande, icke förnimbara villkor.

Jaget existerar utanför den tids- och rumsdimensionella dimensionen, där det befinner sig i ett tidlöst tillstånd, väsensskilt från den skapade världens ständigt pågående energiomsättning. Jaget ”vilar” i sig själv, i ett evigt tidlöst nu bortom tid och rum. Tid kan endast finnas i formernas värld – den tids- och rumsdimensionella dimensionen. Tiden och rummet, vilka utgör själva grundpelarna för jagets skapelse av timliga kontraster till sin evighets- och stillhetsnatur, bygger på rörelseaktiviteter, på energiomsättning. Om tiden och evigheten skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 5 under styckerubriken ”Jaget – rummet – tiden”:

”Men då all rörelse, all kraftutveckling, således i verkligheten endast kan ha det enda absoluta syftet att skapa reaktion på sinnen, och då sinnen i sin tur endast kan utgöra mellanledet mellan det gudomliga något ’X1’ eller det allt överlevande eviga jaget och rörelsen, blir alltså detta jag ett faktum genom sinnen. Det är detta faktum som är vår egen upplevelse av livet. Livsupplevelsen måste således nödvändigtvis bestå av ett upplevande något och något som kan upplevas, det vill säga: ett jag respektive materia. Men för att kunna upplevas måste materien bilda kontraster. Denna kontrastbildning är organiserad som ett kretslopp. Kretsloppets huvudprincip är ’förvandling’, vilket åter är detsamma som ’rörelse’ från ett tillstånd till ett annat tillstånd. Men därigenom uppstår en markering av mellanrummet mellan två punkter, nämligen mellanrummet mellan det tillstånd som rörelsen utgår ifrån eller lämnar och det tillstånd som den framskrider emot. Därigenom kommer rörelsen alltså att, förutom de två nämnda tillstånden, även ge upphov till eller skapa ’platsbeteckning’. Men en rörelse mellan två punkter kan vara långsam, likaväl

¹⁸ Se symbol 32, stjärnfält 6 ”Jag och det”. <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloversikt/symbol-32/index.html>

¹⁹ Energierna är *inte* det samma som Guds natur, utan utgör en *del* av dennes natur. Detta är ett ämnesområde som jag har behandlat i texterna ”De gudomliga energierna – Martinus, Gregorios Palamas och Gudomens oskapade energier” del 1 och 2.

https://kosmologipodden.se/?page_id=4656 (del 1)

https://kosmologipodden.se/?page_id=4770 (del 2)

som den kan vara snabb. Därigenom kommer den att markera mellanrum mellan olika hastigheter. Det är detta mellanrum vi kallar 'tiden'. 'Tiden' är alltså rumsbeteckningen för hastighet. Där ingen rörelse existerar, existerar heller ingen markering av hastighet. Och där ingen hastighet markeras, upphör "tiden" till förmån för uppenbarelsen av – evigheten. Och där ingen rörelse existerar, kan det heller inte uppstå någon markering av mellanrum mellan två punkter, varvid all platsbeteckning upphör. Men där ingen platsbeteckning finns, existerar inte rummet. Här finns endast – oändligheten.” (*Livets Bog* del 5, st. 1642)

Om evigheten och oändligheten skriver Martinus följande i stycke 1643 och 1644:

”Men 'evigheten' och 'oändligheten' kan i sin analys endast utgöra en och samma analys, nämligen 'ett något som är'. Vi är här vid den allra sista skansen i livets eller världsstrukturens analys. Alla andra företeelser har vi kunnat flytta, upplösa eller sätta på plats, men det här nämnda 'något' kan inte avlägsnas eller upplösas i något som helst slag av analys. Det är och förblir en realitet som inte kan ges någon som helst annan analys än just denna: att det existerar. Men då det således är den allra sista existerande företeelsen eller realiteten i världsstrukturen, måste detta 'något' vara identiskt med det 'något' som kunnat göra analysen; vad skulle detta sista 'något' annars vara. Vi har ju, helt i överensstämmelse med logikens lagar, kunnat avlägsna eller upplösa i analyser alla andra ting såsom varande underordnade redskap, organ eller sinnen, genom vilka detta 'något' manifesterade sig. Och då vi nu har avlägsnat även dessa organ och redskap, är vi här vid det 'något' som kunde avlägsna redskapen, ja, avlägsna tiden och rummet, och därigenom avslöja sig självt såsom höjt över tid och rum. Men där ingen 'tid' finns, existerar 'evigheten'. Och där inget rum finns, existerar 'oändligheten'. Det högsta 'något' i vår egen natur är således identiskt med 'evigheten' och 'oändligheten'. Denna 'evighet' och 'oändlighet' är vårt eget jags grundanalys.” (*Livets Bog* del 5, st. 1643)

”'Evigheten' och 'oändligheten' i form av jaget i det levande väsendet är alltså livets innersta kärna. Men denna innersta kärna, som läsarna för länge sedan blivit förtrogna med som 'X1', är i sig själv omanifesterad eller utan liv. Det är endast i sin eviga förening med de två andra i Livets Bog påvisade 'X-en' som den kan uttrycka liv eller framträda som 'levande'. Och de två andra 'X-en', alltså 'X2' och 'X3', är således jagets eviga livsorgan.” (*Livets Bog* del 5, st. 1644. Min understrykning.)

Den ontologiska skillnaden mellan 0X och X1

I och med Martinus införande av begreppet 0X, blir det ovan sagda om X1:s omanifesterade och livlösa egennatur i *min* arbetshypotes överförd på 0X, som i sin *egennatur*, sin

immateriella *etthetsnatur*, kan definieras som omanifesterad, orörlig och därmed livlös. Det är, som tidigare konstaterats, *genom* den verkande aspekten av Gudomen, X1, X2 och X3, som 0X blir en skapande och därmed upplevande entitet.

Den ontologiskt avgörande skillnaden mellan 0X och X1 blir då, att X1 alltid representerar liv och livsupplevelse *genom sin eviga förbundenhet* med X2 och X3 principerna. För 0X:s vidkommande gäller inte detta. 0X är, menar jag, *indirekt* förbunden med X2 och X3 principen *genom* X1 principens skapelseutlösande verksamhet.²⁰ I sig själv, i sin *egennatur*, är 0X ett livlöst "något som är", och därmed oförmögen att, utifrån denna sin livlösa egennatur, skapa liv och livsupplevelse.

0X, som varande den evigt stilla och omanifesterade urgrunden, har därmed *inte* en direktkontakt med X2 och X3 principerna, utan finns där i "bakgrunden" som all energis, och därmed livsupplevelses, "urkälla". 0X är återigen *i sig själv* inte levande, då det inte förekommer någon skapande verksamhet i denna aspekt av jaget. 0X *blir* genom sin inomgudomliga funktionella jagstruktur ett levande "något som är", tack vare denna strukturs energiomsättning och skapelseakter i X3-området – den *skapade* världen.

Jagets odelbarhet

Då jaget är *odelbart*, betyder det att Guds jag, 0X, deltar i *varje* livsenhets livsupplevelse genom X1-principen i varje existerande livsenhet.²¹ För som Martinus skriver i *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 134, så *besjalar* Guds jag, 0X, hela den fysiska och den andliga sidan av världsalltet. Som jag tolkar detta uttalande från Martinus sida, betyder det att Gud ställer sin *själsliga struktur*, sin själsliga *urbild*, till förfogande för livsenheterna *genom sin uppdelning av jaget*. Man skulle kunna säga att Gudomen kopierar sin treeniga jagstruktur i en oändlig mängd utgåvor. Dessa kopior blir så det livsupplevelseskapande redskap som världsalltets alla livsenheter "ikläder" sig. Något som blir möjligt genom

²⁰ Se symbol 4 i Martinus skissbok från åren 1924–1929. Symbolen illustrerar "Fader och Son-principen". På symbolen benämner Martinus Fader-principen "Det" och Son-principen "Själv" eller "Jaget". Symbol 4 finns återgiven i Per Bruus-Jensens bok *Sol och måne*. I kommentaren till symbolen skriver Bruus-Jensen följande:

"Symbolen visar det eviga Något i dess två principiella grundformer: som Faderns princip *utanför* tid och rum (A), och som Sonens princip *innanför* tid och rum (B). Båda speglar det treeniga funktionskomplexet, men utan Sonens princip skulle det eviga Något i dess roll som faderns princip vara dömd till både repressiv ensamhet och total medvetlöshet. För övrigt är det genom att förverkliga Sonens princip som det eviga Något för möjligheten att manifesteras sig som en treenig princip ..." (Min översättning)

²¹ Med aspekt menar jag här 0X och X1, vilket i praktiken utgör *ett* jag. Det är endast i analysen av jaget och dess funktionella struktur som det går att tala om 0X och X1. Det *odelbara* jaget beskrivs av Martinus (som inom detta ämnesområde är i gott sällskap med historiens stora mystiker, oberoende av religiös tillhörighet), som ett oskapat, immateriellt och icke definierbart "något som är". Detta jag utgör i sin *egennatur*, X1, (utan X2- och X3-principerna) ett omanifesterat och därmed livlöst "något som är". Detta ontologiskt intressanta ämnesområde, jagets omanifesterade och egenskapslösa egennatur, diskuteras återkommande under textens gång.

samhörigheten med Gudomens jag via varje livsenhets X1-princip. Gudomens jag och själsliga struktur utgör ju den *existentiella* och *funktionella* grunden för allt som existerar.²² Detta faktum ger *varje* livsenhet, som varande skapad till Guds *avbild*, förmågan att skapa sin egen *individuella* livsupplevelse genom sin *personliga* själsliga struktur – *avbilden* av Guds själsliga urbild.

Av det ovan sagda i stycken 1642–1644, innebär det att Gudomen, 0X, *inte* upplever vare sig dåtid eller framtid i sin tidlösa *egennatur*. För att upplevelsen av tid, och därmed kontraster, ska bli möjlig för Gudomen, behöver denna entitet de levande väsendenas tids- och rumsliga rörelsebaserade tillvaroformer. Och då Gudomens medvetande enligt Martinus består av samtliga levande väsen medvetanden, betyder det att Gudomens medvetande är tids- och rumsdimensionellt, att det är något skapat.²³

Detta ämnesområde behandlar jag i del 2 kapitel 5, där jag belyser Mäster Eckharts centrala idé eller tanke om Guds födelse i människan – den evigt pågående process där Gud genom ett evigt upprätthållande av rörelsen²⁴ blir en medveten, tänkande och därmed upplevande entitet.

Guds livsupplevelse möjliggörs ju, som tidigare nämnts, genom att denne genom sin jagprincip upplever världsalltets samtliga livsenheters manifestationer och skapelseprocesser, genom deras respektive jagstrukturer. Djupast sett är det *sig själv* som Gudomen upplever, då det bara finns ett odelbart jag.

Det är, menar jag, genom denna födelseprocess – *aktiveringen av den treeniga funktionsprincipen*, som Gudomen, 0X, blir ett upplevande subjekt, X1, och därmed ”frigör” sig själv från sin *initialt* opersonliga, inaktiva, repressiva tomhetsnatur.²⁵

Genom sin oskapade natur utgör det gudomliga jaget sin *egen orsakslösa orsak*, sin *egen självrefererande* utgångspunkt. Detta ämnesområde, det gudomliga jaget och dess livsupplevelseskapande struktur, utgör lejonparten av denna artikel.

²² Något annat än Gud och livsenheterna existerar inte i världsalltet. Guds jag består av alla existerande livsenheters jag. Likaså består Guds skapar- och upplevelseförmåga av samtliga livsenheters skapar- och upplevelseförmågor. Följaktligen består Guds manifestationer av samtliga livsenheters manifestationer. Tillsammans utgör dessa till antalet oräkneliga manifestationer världsalltet, tillika Guds fysiska och andliga organism.

²³ *Den intellektualiserade kristendomen* st. 142

²⁴ *Den intellektualiserade kristendom* st. 11.

²⁵ Gudomens innersta vara utgörs av jaget, urbegärets energi och den omanifesterade moderenergin. Detta innersta vara kan inte, som tidigare nämnts, skapa livsupplevelse på egen hand, då det utgör en egenskapslös och immateriell *Etthet*, vars signum är stillheten, evigheten och oändligheten. I denna Etthet finns ingen mångfald, inga upplevbara kontraster. Ettheten utgör tillvarons obeskrivbara urgrund. En urgrund belägen bortom tid och rum, bortom energiomsättningens och formerarnas värld.

Kapitel 3

Vad är jaget?

I bibeln kan vi läsa följande om människans existentiella samhörighet med den gudomliga urgrunden:

”Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till, så som några av era egna skalder har sagt: vi har vårt ursprung i honom.” (*Apostlagärningarna* 17)

Frågan blir då, i *vad* eller *vem* är det vi ”lever, rör oss och är till”? Vad eller vem är Gudomen? Går det att bilda sig en uppfattning om något som vi inte kan uppleva med våra sinnen eller se med våra fysiska eller själsliga ögon, och som vi endast indirekt kan ha kontakt med genom världsalltets, Guds, energier?

I boken *Den intellektualiserade kristendomen*²⁶ introducerar Martinus ett nytt gudomligt jagbegrepp – 0X. I stycke 134 beskriver Martinus begreppet 0X på följande sätt:

”Hur är de levande väsendena och Gudomen förbundna med varandra? För att förstå detta måste vi gå till det område hos Gudomen som framträder som ett immateriellt något och som i verkligheten utgör Guds ’jag’. Detta immateriella något ska vi härnäst kalla ’0X’. Detta jag besjalar hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det. Det utgör det evigt levande något.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 134)

Hur ska vi förstå det område som Martinus här talar om och som ”framträder som ett immateriellt något” – jaget? Vad *är* det för ett område?

Är det, rent konkret, ett område, en avgränsning som Martinus här talar om? Behöver inte ett område gränsa till ett annat område för att kunna definieras som ett område? För inte är väl jaget i *sig självt* ett område i rumslig bemärkelse, då det är gränslöst till sin natur? Om något är gränslöst, förlora då inte själva begreppet området, som ju betecknar en utsträckning, region eller territorium, sin betydelse, sin begreppsliga innebörd? Talar vi inte här om jaget som totalitet, som den absoluta odelbara helheten?

Jaget gränsar inte mot något annat än sina egna energier, vilka finns ”inne” i Gudomen. Gränser, eller snarare avgränsningar, av vilket slag de än må vara tillhör den skapade eller manifesterade världen. Jaget kan inte gränsa mot sig själv, då det utgör en gränslös Etthet, en slags nollpunkt *utan* centrum och periferi. För att denna kosmiska singularitet ska kunna gränsa mot något annat, måste det finnas ett eller flera andra jag. Vilket det inte gör. Begreppet Ettheten indikerar att denna etthet utgör det enda existerande i sitt slag.

Tillvaron är nu en gång för alla beskaffad på det sättet, att den existentiella urgrunden, den omanifesterade stillheten, utgörs av det gränslösa gudomliga jaget, ”X”, utan riktning åt något håll. Begrepp som bortom, ovanför, under, vid sidan om etc., saknar här relevans, då jaget inte

²⁶ Postumt utgiven av Martinus Institut år 2004.

är ett ting eller ett föremål av något slag. Det utgör ett oskapat ”något som är”. Med den analysen har vi nått vägs ände vad gäller detta hyperabstrakta element. Längre än så går det inte att komma vad gäller ”avskalandet” av livsupplevelsens beståndsdelar vid sökande efter existensens startpunkt.

Bakom världsalltets oändliga mångfald av skapade organismer och ting döljer sig alltså det namnlösa, ogripbara, dirigerande jaget – Gud.

Teologen Vladimir Lossky uttrycker saken på följande sätt:

”Guds natur är anonym och ofattbar, ett mörker som är dolt av ett överflödande ljus.”²⁷

Ljuset som Lossky här talat om är, menar jag, det *oskapade* ljuset eller den av Martinus omtalade *guldglorian* – Guds ”medvetande kropp”. En ”kropp” som består av alla levande väsens medvetanden.²⁸ I guldglorian har dessa, till antalet oändliga, medvetanden ”smält samman” till en enhet. Martinus beskriver i *Livets Bog* del 6 hur denna guldgloria, bestående av ett oändligt antal guldtrådar, utgör själva startpunkten för skapelsens av liv och livsupplevelse i den skapade världen.

”Som du ser, uppfyller de gyllene trådarna det omätliga skenbara tomrummet eller 'intet', vilket, såsom du just har upplevt, är detsamma som oändligheten och evigheten. Men då oändligheten i tid och rum är detsamma som ditt och mitt jag, är de gyllene trådarna alltså något som är knutet till dessa våra jag. Om det inte vore så, hur skulle tiden och rummet då ha blivit till? Denna de gyllene trådarnas innersta förbindelse med våra jag är i sig själv omanifesterad, varefter trådarna sträcker sig nedåt i det manifesterade eller i det för sinnena tillgängliga området.” (*Livets Bog* del 6, st. 2098)

Vad dessa guldtrådar består av skriver Martinus om i samma stycke.

”Medan våra jag är omanifesterade, därför att de utgör den absoluta stillheten, den absoluta fasta punkten, utan vilken en absolut första rörelse omöjligt skulle kunna äga rum, beror de gyllene trådarnas delvisa icke-manifestation endast på att deras rörelse- eller vibrationsart ligger över den standard för rörelse som krävs för att få sinnen att reagera. Och en rörelseart som inte kan inverka på sinnen och få dessa att reagera, kan omöjligt bli till direkt upplevelse. Den måste alltid undantagslöst förbli omanifesterad. Till våra jag är alltså knutet ett omanifesterat område, inom vilket all rörelse utskiljer sig från den absoluta stillheten och blir till rörelsens och därmed till manifestationens första början. Denna osynliga eller för sinnena omanifesterade rörelseart eller energi har du redan lärt känna under benämningen 'moderenergin'.”

²⁷ Vladimir Lossky *Östkyrkans mystiska teologi* s.70

²⁸ *Den intellektualiserade kristendomen* st.11

Det är med andra ord den sjunde och övergripande energin, moderenergin, som ligger till grund för den strålförmiga materien, dvs. medvetandematerien och i förlängningen livsupplevelsen.²⁹

”De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförmig form. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten. Under detta vårt högsta synliggörande och tillgänglighet för förnimmelse ligger alla våra andra, i tids- och rumsdimensionella former, färger och ting manifesterade tillkännagivanden eller uppenbaranden av vår existens.”
(*Livets Bog* del 6, st. 2099)

Denna av levande väsens enskilda medvetandestrålar bestående guldgloria är rotfast i X2, övermedvetandet.³⁰ Gudomens och livsenheternas medvetanden består av strålförmig materia och utgör därmed något skapat. Den strålförmiga materien har sitt manifestationsområde i den tids- och rumsdimensionella världen, X3. Om materiens fyra framträdandeformer skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 2.

”Men materiens ’kretslopp’ innehåller ännu högre former av tillstånd, nämligen dem som vi känner under begreppen ’eld’, ’köld’, ’elektricitet’, ’strålar’ och ’vågor’. Den del av kretsloppet som utgörs av dessa tillstånd benämner vi här i *Livets Bog* ’strålförmig’. Av detta materiens fjärde tillstånd är endast ’elden’ eller det vi kallar ’ljuset’ direkt synligt för det fysiska ögat.

På samma sätt som all materia kan framträda som ’fast’, ’flytande’ och ’gasförmig’, kan den också framträda som ’strålförmig’, i synlig eller osynlig form. Och liksom den fysiska organismen inte kan existera utan att vara ett samspel mellan materiens ’fasta’, ’flytande’ och ’gasförmiga’ tillstånd, så kan

²⁹ ”Denna energi skiljer sig från alla andra energiarter genom att den inte som dessa är underkastad kretsloppet. Den kan aldrig som de övriga energierna bli fast, flytande eller gasförmig. Den kan alltså aldrig bli av fysisk natur, utan kommer evigt och oföränderligt endast att framträda i ’strålförmigt’ tillstånd och endast indirekt vara tillgänglig för sinnena som en bakom materien framträdande ’skaparförmåga’. Och som sådan är den närvarande hos och förnims i varje levande väsen. Denna skaparförmåga fungerar såväl när väsendet är diskarnerat som när det är i fysisk materia, såväl när det sover som när det är vaket, såväl utanför som innanför dess klara dagsmedvetna område, och vi har därför här i *Livets Bog* betecknat denna ’skaparförmåga’ eller ’moderenergi’ som det levande väsendets ’övermedvetande’.” (*Livets Bog* del 4, st. 1284)

³⁰ Då livsenheternas medvetanden består av strålförmig materia och därmed utgör något skapat, har de sin ”plats” i den tids- och rumsdimensionella världen. Medvetandet, den strålförmiga materien, har i sin tur sin grund i moderenergin, vilket innebär att dess fixpunkt är X2. Vad gäller övermedvetandet hänvisar jag den intresserade till Martinus litteratur.

detta samspel omöjligt äga rum utan att vara baserat på det 'strålformiga' tillståndet." (*Livets Bog* del 2, st. 588)

"Med hjälp av materiens 'fasta', 'flytande' och 'gasformiga' tillstånd skapar individen den fysiska delen av sitt öde, såsom den fysiska kroppen eller organismen och de på så sätt frambringade yttre företeelserna eller manifestationerna. Genom det fjärde tillståndet skapar han den medvetandemässiga, 'själsliga' eller 'andliga' delen. Genom materiens 'strålformiga' tillstånd får individen material för skapandet av sina tankar, sitt medvetande och sin viljeföring. Det är i dessa 'strålformiga' materier som jaget skapar sina 'själsliga' eller 'andliga' kroppar, instinkt-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minneskropparna, som i sin tur betingar dess skapande av tyngdkroppen eller den fysiska organismen." (*Livets Bog* del 2, st. 590)

I Ettheten eller jaget finns ingen mångfald. Ettheten utgörs av det odelbara jaget – den fasta punkten eller den orsakslösa orsaken. Ettheten kan med andra ord inte gränsa mot sina skaparprinciper eller övriga beståndsdelar i X2, då dessa delar eller principer ingår i jagets *inomgudomliga* struktur. Dessa "beståndsdelar" i X2 ingår i Gudomens *hyperprivata* livsupplevelseskapande struktur, vilken endast finns till för det gudomliga jaget. Jaget "sträcker sig" via urbegäret in i tid- och rumsdimensionen, genom att jaget "förenar" sig med moderenergin, och blir därigenom på sätt och vis ett med denna energi.

"Denna energi [moderenergin] har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi." (*Livets Bog* del 2, st. 531)

Även tid- och rumsdimensionen utgör en del av den inomgudomliga strukturen, vilket betyder att jaget inte heller där, i tid- och rumsdimensionen, gränsar mot denna. Alla så kallade gränser, vilka åstadkoms eller uppstår genom energiernas och materiekombinationernas skenbart avgränsade sammansättningar eller kombinationer, finns *inom* Gudomen. Då det endast existerar *ett* jag, *en* Etthet, *en* Gud i världsalltet, betyder det att begreppet gräns inte har någon relevans när vi talar om Gudomen. Denne är helt enkelt gränslös till sin natur.

Det är genom moderenergin³¹ som jaget uttrycker och manifesterar sin önskan om självbekräftelse. Detta förverkligas genom jagets skaparimpulser, vilka (efter att ha bearbetats

³¹ Förutom moderenergin ingår urbegärets energi, ödeselementets talangkärnor, skaparprinciperna, den maskulina och feminina polen, samt den högsta eldens energi, i jagets verkställande av sin innebodde outplånliga önskan om att uppnå självbekräftelse och därmed självkänedom genom konkreta skapelseakter. Jagets drivkraft utgörs i första hand av urbegäret, som i sin tur "driver på" bland annat polprincipen, perspektivprincipen och kontrastprincipen. Dessa, i X2 inneboende skaparprinciper, möjliggör för jaget att uppleva nya manifestationsformationer vid inträdet i varje nytt spirakretslopp. Jaget får då möjligheten att anta hittills oprövade organismstrukturer med tillhörande medvetandekonstellationer. Dessa fysiska och mentala variationsmöjligheter är outtömliga och medför den variationsrikedom som är nödvändig för att Gudomen helt enkelt inte ska bli uttråkad, om jag nu får uttrycka mig lite prosaiskt. För som komikern, skådespelaren och regissören Woody Allen formulerade saken: Evigheten är en lång tid, särskilt mot slutet.

och strukturerats i X2) framträder som energibaserade rörelsekompositioners rörelsekompositioner – organismer och ting. Dessa organismers och tings energisammansättning skiftar konstant vad gäller uttrycksätt och medvetandeskapacitet, allt efter den aktuella livsenhetens etiska och moraliska utvecklingsnivå (placering i spiralkretsloppet). Ju högre moralisk nivå en individ representerar, desto längre fram i spiralkretsloppets utvecklingsprocess befinner sig denne. En utvecklingsprocess som så att säga går av sig själv, vilket pekar på den *gudomliga determinism* som finns inbyggd genom individens genomlevande av spiralkretsloppets sex tillvaroplan.

Vad som exakt kommer att ske under de mångmiljonåriga händelseförloppen på respektive tillvaroplan är inte givet på förhand. Däri ligger individens frihet *och* Gudomens *nyupplevelse*. Gudomen vet mycket väl vad som *rent principiellt* kommer att äga rum på varje tillvaroplan, men inte hur dessa principiellt utformade livsupplevelser kommer att gestalta sig.³²

Det är samma princip som gäller vid byggandet av en violin, som vid Gudomens evigt förnyade livsupplevelse. Instrumentmakaren vet naturligtvis att violinen kommer att låta som en violin, men inte exakt *hur* den kommer att klinga. Här skiljer sig ljudet från instrument till instrument, bland annat beroende på vilket träslag och lim som används. Till detta kommer så utformningen av stråken och kvaliteten på taglet. Detta gäller naturligtvis för varje enskild individ vid inträdet i ett nytt spiralkretslopp. Här sker en *principiell* upprepning av de sex tillvaroplans grundläggande livsvillkor. Men *hur* denna principiella upprepning kommer att gestalta sig på detaljnivå är inte på förhand givet. Inte minst med tanke på att individen inträder i det nya spiralkretsloppet med en helt annan organismtyp än i det föregående spiralkretsloppet.³³ Genom denna gudomliga ordning, de kosmiska spiralkretsloppens evigt förnybara utvecklingsförlopp, upplever Gudomen *och* individen livet och tillvaron på ett hittills nytt och oprövat sätt.

Ettheten – den fasta punkten

Ettheten eller jaget utgör ett oskapat, immateriellt och egenskapslöst ”något som är”. Detta jag, denna Etthet, utgör det ”bakomliggande” element vari all livsupplevelse utspelar sig. Därmed utgör det den existentiella urgrunden för allt som överhuvudtaget existerar av skapade fysiska och andliga ting. Denna Etthet varken gränsar eller kontrasterar mot något annat, då det inte finns något utanför jaget som det kan gränsa eller kontrastera mot. I Ettheten finns ingen mångfald, inget delbart. Jaget utgör den fasta punkten eller den orsakslösa orsaken

³² För att det ska vara tal om nyupplevelse för Gudomens del, måste det finnas en viss oförutsägbarhet på detaljnivå vad gäller den enskilda individens reaktioner på den interaktion som vederbörande har med sin omgivning. Som jag förstår det, är dessa reaktioner inte klarlagda på detaljnivå. Om så vore fallet, vad består i så fall Guds nyupplevelser av? Däremot finns varje tillvaroplans grundläggande livs- och manifestationsvillkor inskrivna i den gudomliga utvecklingsplanen in i minsta detalj.

³³ [Symbol 14 \(martinus.dk\)](#) ”Det kosmiska spiralkretsloppet 1”

till vilken det inte finns någon motsvarighet. Ettheten eller jaget utgör den gudomliga singularitet i vilken vi alla lever, rör oss och är till.

Jaget – ett icke rumsligt ”något som är”

Jaget kan inte utgöra ett rum, då ett rum blir ett rum just genom sin utsträckning från en punkt till en annan punkt.³⁴ Jaget saknar denna rumsliga utsträckning, då det utgör själva evigheten och oändligheten – ett onåbart, *icke-materiellt*, existentiellt ”urtillstånd” bortom mänsklig begriplighet och föreställningsförmåga.

Det sker ingen förflyttning i jaget, då det inte finns något i Ettheten som kan förflyttas. Jaget uppfyller, som Martinus skriver i *Den intellektualiserade kristendomen*, världsalltets fysiska och andliga sida. Det är i detta *skapade* fysiska och andliga energibaserade område som det sker förflyttningar. Evigheten och oändligheten utgör i *all evigt* ett *icke-rumsligt* och därmed *orörligt* ”något som är”.

Man kan ju fråga sig *var* i så fall detta icke-rumsliga, evig orörliga ”något som är” skulle ta vägen, när det nu inte finns någonstans för detta ”något” att kan ta vägen. Jaget utgör inte en relativ stillhet, likt vissa föremål eller ting i den *skapade* världen som har en lång nedbrytningstid innan de upplöses, utan en *absolut* stillhet. Jaget kan med andra ord inte röra sig eller förvandlas, då det inte finns något *i* jaget som kan förvandlas eller röra sig. I jaget finns ingen förvandlingsbar materia. Det är ju genom denna immateriella, och därmed kontrastlösa, icke förvandlingsbara, absoluta stillhet, som jaget för våra sinnen upplevs som ett intet. I sin *egennatur* utgör jaget eller X1 återigen *inte* ett upplevande ”något som är”. Det utgör tvärtom, *utan* X2 och X3-principerna, ett *livlöst* ”något som är” utan medvetenhet om sin existens.³⁵ Livsupplevelsen blir till ett faktum just tack vare det dynamiska samspelet, eller den växelverkan som sker *inom* den treeniga principen mellan jaget, X1, skaparförmågan, X2, och det *skapade*, X3.

På följande sätt beskriver Martinus detta ”något som är” eller jaget i *Mänsklighetens öde*:

³⁴ Jaget, OX, tar *i sig självt* ingen plats. Det finns överallt och utgör den bakgrund, den bakomliggande faktor, genom vilken livets och livsupplevelsens existens blir evig realitet. Detta jag, denna existentiella bakomliggande livsupplevande faktor besjälar, som Martinus skriver, både den fysiska och den andliga sida av världsalltet. Då jaget inte utgör ett ting, kan det inte definieras med rumsliga begrepp eller termer. Det kan med andra ord inte avgränsas. Genom sin *oskapade* natur saknar jaget platsbundenhet, vilket gör det obeskrivbart, mentalt ogripbart och därmed förståndsmässigt onåbart för intellektet eller förnuftet.

³⁵ ”Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ”urbegär”, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva ’urbegäret’. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom ’urbegäret’ vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi.” (*Livets Bog* del 2, st. 531. Min understrykning.)

”Då det levande något inte är ett skapat ting och inte består av energi eller stoff, är det höjt över varje form av analys utom denna enda, att det är *energins upphov*, eftersom det är detta, som upplever energierna och inte omvänt. Att ge detta något en speciell karaktärsbeteckning kan således endast ske på basis av en illusion. Ty om vi säger att detta något är stort eller litet, att det är gult eller grönt, att det är gott eller ont osv., kan alla sådana begrepp endast vara uttryck för speciella energiutlösningar eller skapade realiteter och kan därmed omöjligt vara uttryck för det levande något. Detta något, jaget eller det som upplever livet i varje väsen, är och förblir alltså i all evighet en över alla företeelser och skapelser höjd namnlös realitet. I förbindelse med en organism framträder det i tillvaron som ett levande väsen.” (*Mänsklighetens öde*, kap 12)

Jaget – en blind punkt i vår innersta väsens kärna

Martinus skriver i *Livets Bog* del 3 att det icke upplevbara jaget utgör en ”blind punkt” i vårt innersta, samt att vi utgör mittpunkten i världsalltet var än vi befinner oss:

”Vi är mittpunkten i allt, var vi än befinner oss. Det är denna ”mittpunktsförmimmelse” som vi kallar ”jaget”, eftersom vi erfar denna ”mittpunkt” såsom åtskild från ”det”. Men hur upplever vi just denna ”mittpunkt”? Vi upplever vårt jag som mittpunkten inte bara i den yttre världen, vi förnimmer den också som mittpunkten i vår ”inre värld”. Det innebär alltså att båda dessa världar ligger ”utanför” jaget. Detta är inuti eller innanför dem båda. Då allt vi förnimmer är detaljer eller företeelser från vår ”yttre” eller ”inre” värld, oavsett vad vi än upplever eller vilka tankar vi har, och då jaget alltid förnims innanför dessa, kan de ju inte utgöra detaljer från själva jaget. Och vår förnimmelse av jaget blir därför identisk med upplevelsen av en ”blind punkt”.” (*Livets Bog* del 3, st. 806)

I texten kan vi läsa att upplevelsen av vår inre värld och den yttre världen *inte* utgör detaljer som härstammar från jaget. Dessa detaljer befinner sig ”utanför” jaget, och jaget befinner sig, som Martinus skriver, *innanför* dem båda. Vår förnimmelse av jaget blir med andra ord ”identisk med upplevelsen av en ’blind punkt’.”

Martinus fortsätter i stycke 806:

”Att det endast kan förnimmas som en ’blind punkt’, upphäver på inget vis dess närvaro i vårt medvetande. Tvärtom skulle vår identitet som levande väsen vara en omöjlighet, ja, själva livet skulle över huvud taget inte existera, om inte jaget i sig självt vore just en sådan osynlig punkt. En evig, total stillhet och därmed en evig död måste då ofrånkomligt existera där livet i dag strålar och tindrar. Ty det ’något’ som i dag avslöjar sig som den upplevande, viljedirigerande och skapande mittpunkten, måste då helt saknas. Denna det levande väsendets mittpunktsförmimmelse eller upplevelse av den ’blinda punkten’ är således den

förnämsta upplevelsen i förnimmandets hela strålande ocean av upplevelser.”
(*Livets Bog* del 3, st. 806)

Martinus benämner ibland jaget ”det levande” i del levande. Detta levande ”något” kan inte bestå av materia, då materia är lika med rörelse. Om jaget bestod av materiekombinationer skulle det inte kunna utgöra en energimässigt ”neutral” utgångspunkt för avsändande och registrerande av skaparimpulser, då materien i sig själv består av skapade, timliga materiekombinationer. Alltså en direkt motsatt natur till jagets oskapade evighetsnatur.

För att något ska vara evigt måste det vara oföränderligt till sin natur. Det måste vara evigt detsamma. Och något som evigt är det samma, kan inte annat än att vara *tomt på manifesterbara* energier. De är ju genom de manifesterbara energierna i X3-området som jagets livsupplevelse uppstår. Martinus menar här att rörelsen utgör livets främsta kännetecken.

Vidare:

Om jaget bestod av materia, dvs. olika rörelse. eller energikombinationer, skulle den ”neutrala”, evigt stilla punkt saknas från vilken all skapelse och livsupplevelse utgår. En rörelse, materiekombination, kan inte uppleva en annan rörelse eller materiekombination. I rörelsen finns inget liv. Livet, eller rättare sagt det *livsupplevande* elementet, utgörs av ett evigt orörligt ”något”, jaget, som genom sin livsupplevelseskapande struktur³⁶, X2, upplever kontrasten till sin evigt stilla natur, just genom skapandet av energibaserade *kontrasterande* rörelsekombinationer.

Martinus fortsätter att beskriva ”den blinda punkten” på följande sätt:

”Att den inte alls kan förnimmas med sinnena, att den just framträder som en ’blind punkt’, är så att säga ett av de allra största bevisen för dess upphöjda existens såsom det eviga, över sinnena och därmed över själva livet härskande ’något’ i varje levande väsen. Om den inte förnams som en ’blind punkt’, skulle det inte finnas någon skillnad mellan det förnimbara och det icke förnimbara, det vill säga: mellan ’det skapade’ och ’skaparen’. Om även ’skaparen’ helt kunde förnimmas, måste denna vara materia, vara enbart rörelsekombinationer, och det skulle inte finnas någon åtskillnad mellan ’jag’ och ’det’. Men därmed skulle heller ingenting av allt det vi känner som kontrastförhållanden existera, ty skillnaden mellan ’jag’ och ’det’, eller mellan ’skaparen’ och ’det skapade’, är alla kontrasters djupaste eller absolut första orsak. Det finns inga kontraster som inte är baserade på ’jag’ och ’det’.” (*Livets Bog* del 3, st. 807)

Martinus argumenterar alltså för att det finns en orubblig skillnad eller en oöverstiglig gräns mellan det *oskapade*, ”den blinda punkten” eller jaget, och det *skapade* rörelsebaserade

³⁶ Denna struktur består bland annat av urbegäret, moderenergin, ett antal skaparprinciper, talangkärnor för skapandet av organismer och medvetande, en rörelse- eller energimottagande pol och en rörelse- eller energiavgivande pol. Denna struktur, med dess livsupplevelseskapande innehåll, kommer att behandlas längre fram i texten.

materiekombinationerna, såsom människor, djur och växter. För att en upplevelse ska kunna äga rum, måste det finnas ett "jag", en *skapare*, som upplever ett "det", något *skapat*, något *frambragt* som skiljer sig från jaget. Detta "det", det skapade, måste *avvika* från jaget, det oskapade. Det måste utgöra något helt annat än "jaget" – något som är *substantiellt väsensskilt* från detta "jag". Dvs. det kan *inte* vara identiskt med jagets immateriella stillhetsnatur, utan detta "det" måste utgöra en *energikombination* som är helt *fristående* eller *frikopplat* från detta jag.

Slutligen kan vi konstatera, att då jaget inte är ett ting eller ett avgränsat föremål av något slag, utan utgör en odelbar immateriell etthet, finns det ingen kontrast mellan jaget och det som ska *uppleva* jaget. Det utgör ju ett och det samma – jaget.

Då jaget är det enda av sitt slag som existerar, någon annan existentiell urgrund existerar inte, kan jaget inte gå ut ur sig själv och betrakta sig själv.³⁷ Var skulle jaget i så fall ta vägen när det i sin omanifesterade egennatur *inte* utgör ett rumsligt ting, ja, när det djupast sett endast finns *en* urgrund, jaget? Så, utan materiellt skapade kontraster i de fysiska och andliga världarna, ingen upplevelse av jagets stillhetsnatur.

Med andra ord går det varken att se eller beröra jaget. *Men*, vid det mest intima möte som existerar, det *personliga* mötet med det gudomliga mörkret, det omanifesterade X1 eller Guds jag, upplever man sig som varandes *ett* med Gud, *ett* med det gudomliga jaget eller "något som är". Detta *utan* att man förlorar sin individualitet.

För inte sant, måste det inte finnas minst två individuella medvetanden för att det ska vara tal om ett möte? Hur skulle ett sådant möte kunna registreras om man förlorade sin individualitet och fullständigt gick upp i det gudomliga jaget och därmed utplånades som individ? Hur skulle i så fall Gudomen få tillbaka sitt upplevelseredskap om detta utplånades och blev ett med det gudomliga "något"? Detta möte handlar om ett möte mellan *ett* gemensamt jag, X1, och *två* individuella X2 eller medvetanden.³⁸

På denna *kroppslösa* medvetandenivå – bortom tid och rum, bortom alla skapade företeelser, bortom alla minnen av ens nuvarande tidsbundna existens, ja, bortom allt som existerar *utom*

³⁷ Om denna lätt abstrakta grundförutsättning för livets upplevelse skriver Martinus i *Den intellektualiserade kristendomen*.

"Det gudomliga, immateriella något eller jaget är hela världsalltets 'fasta punkt'. Med hjälp av moderenergin är denna fasta punkt uppdelad i myriader av 'fasta punkter'. I var och en av dessa punkter finns de nämnda grundenergierna, och punkterna utgör var för sig ett levande väsens eviga, oföränderliga 'jag' eller allra högsta 'jag'. Detta är alltså otillgängligt för vanlig förnimmelse. Det är däremot inte dematerialiserat för jaget självt. Det upplever i verkligheten jaget eller sitt verkliga 'själv' varje ögonblick det lever. Men då det är dess eget jag eller själv, kan det inte upplevas såsom det upplever ting som tillhör jaget. Dessa upplevs genom påverkan utifrån, medan jagets jagupplevelse eller upplevelse av sitt eget själv inte har någon sådan påverkan på dess eget själv eller jag. Jaget kan enbart påverka sitt eget upphovs tankevärld. Denna påverkan skiljer sig därför från den vanliga påverkan via sinnesorganen utifrån, genom att den saknar en sådan påverkan. Därför har jagupplevelsen inga tankebilder eller minnesbilder av sitt själv eller sitt eget jag." (*Den intellektualiserade kristendomen*, st. 128)

³⁸ Då det bara finns *ett* odelbart jag, Gudomens jag, kommer jag att beröra vår individuella jagförnimmelser av Guds jag längre fram i texten. Helt kort kan nämnas, att det enligt Martinus är X2-principen som garanterar varje livsenhets eviga individualitet. Även detta ämne kommer att beröras längre fram i texten.

just detta säregna upplevelsetillstånd av ett pågående nu – är det Gud som initierar det personliga mötet. Denne, i det gudomliga *mörkret* varande entitet, ger sig tillkänna genom att utstråla en energi, vilken med en *enorm* kraft träffar den själsliga strukturen hos vederbörande och utlöser där en överjordisk, extatisk salighets- och lyckokänsla. Det är en upplevelse som Mäster Eckhart definierar som att motta ”en kyss från Gudomen”. I predikan nr 9 skriver han följande.

”Jag har talat om en kraft i själen: i sitt första utgående griper den icke Gud i den mån han är god, den griper heller icke Gud i den mån han är sanningen: den tränger sig in till grunden och söker vidare och griper Gud i hans enhet och i hans ödemark; den griper Gud i hans öken och i hans egen grund. Därför låter den sig icke nöja med något, den söker vidare efter vad det innebär att Gud är i sin Gudom och i sin egen natur. Nu säger man att ingen enhet är större än den att de tre personerna är en Gud. Därefter – så säger man – är ingen enhet större än den mellan Gud och själen. Om själen mottager en kyss från Gudomen, då befinner den sig i hel fullkomlighet och i salighet; då omfamnas den av enheten. I det första berörandet, i vilket Gud har berört och berör själen såsom oskapad och oskapbar, då är själen genom Guds beröring lika ädel som Gud själv. Gud berör i enlighet med sig själv.” (Predikningar I s. 66, Artos bokförlag 1984)

Ett annat citat som mycket väl beskriver själva kärnan i den mystiska teologin – den personliga upplevelsen av Guds kärlekskraft, tillskrivs den franske teologen och mystikern Jean Gerson (1363–1429). Även han beskriver den gudomliga omfamningens eller kyssens centrala betydelse. ”Mystisk teologi är erfarenhetsmässigt vetande om Gud genom den förenande kärlekens omfamning.” https://kosmologipodden.se/?page_id=4741

Den paradoxala icke rumsliga fasta punkten.

Jaget utgör genom sin obegränsade natur den direkta motsatsen till rummets storleksbaserade avgränsning. Det utgör ett icke platsbundet, icke rumsligt, immateriellt ”något som är”. Jaget är en slags *nollpunkt*, som i sin högst egenartade, oskapade ”konstruktion” inte tar någon plats alls rumsligt sett. Plats kan något endast ta i den tids- och rumsdimensionella dimensionen – formernas värld.

Ändå tar jaget, genom att det utgör upphovet till den omanifesterade energi i 0X, paradoxalt nog plats likväl, på ett för oss obegripligt sätt, menar jag. Enligt Martinus gestaltning på symbol 4 i skissboken från åren 1924–1929, omsluter den omanifesterade energin den treeniga principen och formernas värld.³⁹ Naturligtvis tar jaget inte plats i fysisk eller rumslig

³⁹ I Per Bruus-Jensens bok *Sol och måne* finns skissbokens alla tio symboler återgivna. Bruus-Jensen skriver följande i kommentaren till symbol 4:

”Symbolen visar det eviga Något i dess två principiella grundformer: som Faderns princip *utanför* tid och rum (A), och som Sonens princip *innanför* tid och rum (B). Båda speglar den treeniga funktionsprincipen, och utan Sonens princip skulle det eviga Något i dess roll som Fadern vara dömt både en förödande ensamhet och total

bemärkelse. Men någonstans måste ju energin uppehålla sig. Här kanske man måste tänka sig att evigheten och oändligheten, trots sin rumsligt obegränsade natur, ändå på något märkligt sätt upptar plats på sina egna outgrundliga villkor eller premisser.

I 0X finns inget som är skapat och därmed finns det inga avgränsningar, begränsningar eller kontraster. Som jag tolkar symbol 4 i skissboken finns den omanifesterade energin i den existentiella, icke verksamma aspekten av Gudomen, 0X. Den del som Martinus benämner ”Det” på symbolen.

Kan man i så fall tänka sig, att den aspekt av Gudomen som Martinus benämner som ”Självet” eller ”Jaget” på symbol 4, den verkande, skapande aspekten av Gudomen, X1, är lika med den ”fasta punkten”? En ”fast punkt” i vilken den inomgudomliga jagstrukturen ”uppehåller” sig, och från vilken alla livsupplevelseskapande aktiviteter utgår via urbegärets, moderenergins och de kosmiska skaparprincipernas försorg.

Men, något kan väl rimligtvis inte kallas för en punkt, om det inte utgör just en punkt eller liknande, dvs. ett fixerat, fast, avgränsat ”ting”. Detta ting måste ju finnas någonstans, så att säga, även om det för oss människor på vårt nuvarande utvecklingssteg inte är möjligt att förstå ett sådant ”ting”. Vi kan ju endast uppfatta något som är skapat inom formernas värld, just med den rumsliga begränsningen som utgångspunkt och referensram. Det går med andra ord inte att, med våra nuvarande sinnesredskap, omfamna den fasta punkten och göra den visuellt och tankemässigt begriplig.

Men det går att ta till sig det osynliga jaget och dess struktur på ett teoretiskt plan i symbolisk form. Vi kan med hjälp av Martinus symbol 6 ”Det levande väsendet 1”⁴⁰ visuellt och intellektuellt begripliggöra för oss själva att den fasta punkten utgör alltings existerande urgrund och förutsättning. Vilket likväl inte gör denna punkt med begripligt för förnuftet. Hur man nu än föreställer sig denna icke visualiseringsbara punkt, så är och förblir den som Martinus skriver: en blind punkt. Ett oåtkomligt element, vars högst märkliga natur djupast sett utgör vår innersta beståndsdel. Längre än så kommer vi för ögonblicket inte i våra metafysiska spekulationer om tingens djupast liggande skikt.

Än så länge har vill alltså inte tillgång till de mentala organ som är nödvändiga för att kunna ”iaktta” den innersta verkligheten, jagstrukturen, utanför den tids- och rumsdimensionella dimensionen. Till det krävs en fullt utvecklad intuition, kosmisk klarsyn, vilken ännu inte är inom räckhåll för oss företrädesvis enpoliga människor. Så, den fulla förståelsen av

medvetlöshet, För övrigt är det genom att förverkliga Sonens princip som det eviga Något får möjligheten att manifestera sig som en treenig princip...” (Sol och måne s. 102. Min översättning.)

På symbol 4 har Martinus placerat den *omanifesterade* energin i Faderprincipens domän *utanför* tid och rum. Denna omanifesterade energi omsluter den treeniga funktionsprincipen och formernas värld. Likaså har Martinus på symbolen illustrerat den *manifestande* energin *inom* den treeniga principens domän. Den manifesterade energin kommer till uttryck *inom* tid- och rumsdimensionen, formernas värld eller X3, genom X1- och X2-principernas skapande verksamhet.

⁴⁰ <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-6/index.html>

verklighetens djupast liggande skikt ligger och väntar på oss en bit in i framtiden. När dagen kommer för inträngandet av intuitionsenergin i vår medvetandestruktur (som ju är intimt förbunden med de sexuella polernas inbördes jämvikt eller balans), ja, då kan vi genom självsyn se och uppleva hela verkligheten, både den fysiska och den andliga. Fram till dess får vi med intelligensens hjälp dra olika slutsatser byggda på etablerat, fastslaget vetande (vilket naturligtvis kan vara felaktigt eller ofullständigt), och spekulera vidare över de andliga tingens dolda verklighet utifrån denna förvärvade kunskapsbank.

Jonna Bornemark om individuella och objektifierade psyken

Det levande väsendet kan aldrig ”kliva ut ur” sin egen subjektivitet och betrakta sig själv utifrån som ett objekt, då subjektet inte kan frigöra sig från sig själv, dvs. sin egen *observerande* utgångspunkt: jaget. Om så vore fallet skulle det egna seendet, den egna subjektiviteten eller jaget inte existera. Jaget eller subjektet utgör själva existensens grundförutsättning, dess *primus motor*.⁴¹

Ett objekt kan aldrig observera ett subjekt, på samma sätt som att en rörelse, en energikombination, inte kan observera en annan rörelse eller energikombination. För att något ska kunna observeras krävs det att det finns en fast, *orörlig* utgångspunkt: jaget. Endast stillheten, jaget, kan utgöra observatören. Det är ju ur stillheten, jaget, som rörelsen emanerar. Det är likaså till denna stillhet som rörelsen återvänder och därefter blir till livsupplevelse.⁴²

Inför sig själv går det inte att samtidigt vara ett subjekt och ett objekt. I verkligheten existerar det endast subjekt i tillvaron. Objekten utgör jagets projiceringar av sina inneboende obegränsade skaparmöjligheter, dess framställningen eller presentation av sig själv som varande en timlig, tillfällig framtoning eller spegelbild av sitt innersta oskapade centrum – jaget och dess treeniga princip.

Filosofen Jonna Bornemark klargör frågan i boken *Kroppslighetens mystik – en filosofisk läsning av Mechthild von Magdeburg* (2015):

”Omöjligheten att omvandla subjektiviteten till individuella och objektifierade psyken finns med som ytterligare en sorts blindhet eller mörker i diskussionen om ljus och seende i III:2. Att ha solen i ögonen (’du är solen i alla ögon’) innebär ju just att man inte ser något. För människans kunskap finns en gräns eftersom den inte helt och fullt kan skilja sig från, och därmed få syn på, seendets förutsättningar. Seendet eller subjektiviteten låter sig helt enkelt inte skilja sig från, och därmed få

⁴¹ Alla levande väsen i världsalltet utgör enligt Martinus ett subjekt, dvs. en suverän ”jagdel” i Guds ”kropp”. Även Gud utgör i sig själv en ”jagdel”. En ”jagdel” som innefattar alla andra jagdelar och som därmed utgör ett allomfattande meta-jag.

⁴² *Livets Bog* del 3, st. 824 och 825.

syn på, seendets förutsättning. Seendet eller subjektiviteten låter sig helt enkelt inte göras om till något fullt synligt. Subjektivitetens rörelsefrihet är ju ständigt det som ser och när man försöker omvandla det till något synligt förflyttas subjektiviteten genast till seendet av det synliga.”

(Jonna Bornemark, *Kroppslighetens mystik – en filosofisk läsning av Mechthild von Magdeburg* (2015), s. 80–81 https://kosmologipodden.se/?page_id=1805)

Konklusion: Gudomen, 0X/X1, Ettheten eller Subjektet, är det element som *betraktar* objektet. Objektet utgör en produkt av Subjektet; ett resultat av dettas skapande verksamhet. Subjektet, som är Ett, dvs. odelat, kan på grund av sin odelbarhet inte ”lösgöra” sig från sig själv. Då jaget, subjektet, uppfyller allt som existerar har det så att säga ingenstans att ta vägen.

Subjektet är i sitt grundtillstånd en omanifesterad företeelse, vilket tar av sig själv - sitt eget omanifesterade tillstånd - och av det skapar en timlig, materiell utgåva med en tidsmässig början och slut. Denna materiella skapelse utgör en mikroskopiskt liten del av de obegränsade, potentiella skaparmöjligheter som Subjektet besitter.

Subjektets skapelseprocess är en evig, livsnödvändig företeelse. Det finns heller ingen gräns för vad Subjektet kan tänkas frambringa eller manifestera i den andliga och fysiska världen. Utan denna skapelseprocess, ingen *upplevelse* av livet, ingen *bekräftelse* på jagstrukturens existens, ingen *självbekräftelse* för Gudomens del gällande sin existens.

Det gudomliga jagets osynlighet

Vi kommer aldrig kunna se det gudomliga jaget, men väl *förnimma* det, då det utgör den djupast befintliga beståndsdelen i vår själsliga struktur – den outgrundliga stillheten. Då det finns till före all skapelse, kan det inte utgöra något skapat. Jaget är och förblir ett evigt, oskapat något som är.

Ingen vet *vad* jaget är. Ingen har någonsin *sett* jaget. Ingen har någonsin haft *direktkontakt* med det gudomliga jagets immateriella och formlösa natur. Det är endast genom Guds *energier* som vi kan möta och uppleva Guds skapelser, Guds närhet och omsorg. Det är genom sina energier som Gud kommunicerar med livsenheterna.

Ett stort antal mystiker har genom tiderna upplevt Guds energier, det *oskapade gudomliga, glittrande, gyllene ljuset*, varefter några av dem har lyckats beskriva sina upplevelser av dessa energier *tillsammans* med den extatiska upplevelsen av Gudomens innersta väsen *bortom* dessa energier. Några av dessa mystiker beskriver detta medvetandetillstånd som ett ”icke-vetande” – en upplevelseform bortom tid och rum, bortom alla former av objektrelaterade relationer. På denna medvetandenivå bortom tid och rum möter individen det gudomliga, överordnade subjektet eller jaget, X1, genom sin organiska anknytning till det gudomliga jaget, 0X/X1. Detta möte är möjligt tack vare individens X1, dess *jagförnimmelse* av Guds jag, samt dess övermedvetande eller *individuella*, okränkbara X2, moderenergins och skaparförmågans domän. Här möts med andra ord *ett* jag och *två* X2 – Guds jag, dennes X2

och vårt upplevda jag och vårt individuella X2. Erwin Bischofberger⁴³ beskriver detta möte på ett fint sätt i boken *Mäster Eckharts andliga undervisning*:

”Grunden för gudsføðelsen i Gud sjålv och i människans egen existensgrund är enheten i Gud. Det råder ett dialektiskt förhållande mellan enheten i Gud som säkerställer gudsføðelsens andliga och eviga rytme (’i varje Guds andetag’ som Eckhart också säger) och gudsføðelsens dynamiska skeende, genom vilken Gud uttrycker sitt eget väsen i sin Son. Enheten i detta mest ursprungliga och i grunden enda-eviga reella skeende är så stor att mångfalden inte har någon chans att bryta sönder det som ’alltid’ har skett och alltid kommer att ske. Mot bakgrund av enheten eller enligt Eckhart rättare ettheten i Gud förlorar *tre*-ettheten sina sedvanliga konturer som de så ofta har i den kristna trosreflektionen. De gudomliga relationernas (personernas) egen-skaper träder tillbaka, självfallet utan att försvinna, annars skulle allt tal om gudsføðelsen vara orimligt och meningslöst. Visserligen är Fadern grunden och Sonen den som är grundad och den helige Ande utflødet ur Gud och inflødet i människans lilla fästning, ’så att Sonen kan mottagas i oss’. Men den helige Ande, som är den enfødde och infødde Sonens helige Ande, är också principen för utflødet av gudomligt liv ur människorna, som är Guds söner och döttrar, och detta livets utfløde ur Guds barn strömmar tillbaka in i Guds urgrund. I detta heliga kretslopp störs inte ettheten i Gud, den befästs i stället genom den enda prægling som sker i evigheten: Gud føder sin Son och låter människan genom Andens utfløde bli delaktig i en och samma gudsføðelse.” (Erwin Bischofberger *Mäster Eckhart andliga undervisning* s. 66 (1994) https://kosmologipodden.se/?page_id=4741)

Varför kan då inte jaget se sig själv? Ja, för det första utgör jaget själva den oskapade urgrunden – en immateriell, *odelbar* Enhet. En enhet som är *Ett* innehåller inga kontraster. Därför går denna oskapade enhet inte att observera med sinnena, då dessa utgör skapade företeelser. Med det som är skapat, våra sinnen, kan vi inte se eller förnimma det oskapade. De skapade tingen utgör redskap eller uttrycksmedel genom vilka det immateriella jaget upplever livet. Endast olika energi- eller materiekombinationer är möjliga att uppleva med vår sinnesapparat. Jaget, som i sin egennatur är absolut stillhet, immateriellt, kontrast- och egenskapslöst, är och förblir osynligt för våra sinnen. Varför jaget inte kan se sig själv förklarar Martinus på följande sätt i *Den intellektualiserade kristendomen*:

”Det gudomliga, immateriella något eller jaget är hela världsalltets ’fasta punkt’. Med hjälp av moderenergin är denna fasta punkt uppdelad i myriader av ’fasta punkter’. I var och en av dessa punkter finns de nämnda grundenergierna, och punkterna utgör var för sig ett levande väsens eviga, oförgängliga ’jag’ eller

⁴³ Erwin Bischofberger (1936–2012) katolsk jesuitpräst, författare och professor i medicinsk etik vid Karolinska institutet i Stockholm.

allra högsta 'jag'. Detta är alltså otillgängligt för vanlig förnimmelse. Det är däremot inte dematerialiserat för jaget självt. Det upplever i verkligheten jaget eller sitt verkliga 'själv' varje ögonblick det lever. Men då det är dess eget jag eller själv, kan det inte upplevas såsom det upplever ting som hör till jaget. Dessa upplevs genom påverkan utifrån, medan jagets jagupplevelse eller upplevelse av sitt eget själv inte har någon sådan påverkan på dess eget själv eller jag. Jaget kan enbart påverka sitt eget upphovs tankevärld. Denna påverkan skiljer sig därför från den vanliga påverkan via sinnesorganen utifrån, genom att den saknar en sådan påverkan. Därför har jagupplevelsen inga tankebilder eller minnesbilder av sitt själv eller sitt eget jag. Det upplever däremot sig självt som 'något som är'. Denna upplevelse kan väsendet inte bli medveten i förrän dess förnimmelseförmåga når det kosmiska planet, även om väsendet i själva verket upplever den varje ögonblick det lever och är dagsmedvetet." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Jaget har i sig självt, i sin *egennatur*, inga sinnesorgan som kan skapa tanke- eller minnesbilder av det. Sinnesorganen verkar inom den manifesterade energins områden, X2 och X3-principernas domäner. Jaget kan inte, med andra ord, se sig själv "inifrån". Jaget är på det sättet för evigt onåbart: en vit fläck på vår upplevelsekarta.

Sinnesorganen tillhör den skapade världen, vars energikonstellationer inte når in till jaget. De har endast till uppgift att skapa *illusioner* för jagets *timliga* upplevelse av sig själv, *utanför* sig själv, inom energiomsättningens domän – X3. Dessa timliga upplevelser är och förblir *spegelbilder*, *kopior* eller *reflexer* av jagets inneboende manifestationsmöjligheter. Det kan *aldrig* vara frågan om jaget självt, då jaget finns till *före* kopiornas eller reflexernas tillblivelse. Det är ju jaget som av sig självt, *immateriell tomhet och stillhet*, skapar dessa tillfälliga energikombinationer, spegelbilder, kopior eller reflexer.

Jagets egennatur utgör ett *okränkbart*, *onåbart* "något som är" eller "X". All form av livsupplevelseskapande verksamhet äger rum "*utanför*" detta jag eller "X". Detta odefinierbara "X" *verkar inte*. Det utgör den *evigt stilla* urgrunden, vilken med sin "vilande" karaktär utgör den existentiella förutsättningen för all skapande verksamhet. Utan jaget och dess struktur, *ingen* livsupplevelse, *inget* liv.

Men, som Martinus skriver, så upplever vi jaget i varje ögonblick av våra liv. Jaget utgör det *stilla vittnet*, ett "något som är", bakom all rörelsemanifestation. Det utgör det element som existerar *bakom* våra tankar och känslor, ja, *bakom* hela vår livsupplevelse.

I väntan på den kommande fulla insikten om vårt jags natur, *upplevelsen* av vilka vi verkligen är, finns det all anledning att i tanken söka sig inåt mot vår innersta, evigt stilla mittpunkt. Dvs. att påbörja den längsta resan av dem alla, resan inåt, med ett steg i taget.⁴⁴

⁴⁴ "Den längsta resan är resan inåt", som Dag Hammarskjöld formulerar det i boken *Vägmärken*.

Lyckliga den som har funnit denna mittpunkt och kan vila i dess suveräna majestät – livsupplevelsens absoluta höjdpunkt.

Ontologisk slutsats

Enligt min mening sker det *inte* någon skapande verksamhet i Fader principen (0X – Guds jag), då energin i den domänen är *omanifesterad*. All skapelse eller livsupplevelse äger rum *inom* den treeniga funktionsprincipens, X1 (livsenheternas jag), X2, (livsenheternas övermedvetande, moderenergiens domän och skaparprinciperna), X3 (livsenheternas undermedvetande, de sex grundenergiernas domän, det skapade), tids- och rumsdimensionen, tillika energiomsättningens domän. Gudomen upplever följaktligen livet *genom* livsenheternas skapande verksamhet, vilket djupast sett är Gudomens *egen* skapande verksamhet *genom* dennes X1- och X2-princip. Det är genom den *gemensamma* X1-principen, Gudomens *verksamma* jag och livsenheternas *upplevelse* av detta jag, som Gudomens och livsenheternas livsupplevelse blir ett faktum. Livsupplevelsen skapas och upprätthålls genom mötet mellan Gudomens energier (den omgivande naturen) och livsenheternas egenenergi.⁴⁵

Det är denna *energibaserade* process som den medeltida mystikern Mäster Eckhart benämner ”Guds födelse i människan”. Med denna födelse menar Eckhart följande:

I samma ögonblick som Gud föds i människan, föder människa tillbaka Gud i denne.

Med andra ord beskriver Eckhart livsupplevelsens evigt pågående, medvetandeskapande ”cirkelprocess”. Denna ”cirkelprocess” har Martinus illustrerat och förklarat på symbol 11. Han skriver följande i symbolförklaringen, stycke 11.34:

”Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen.” (symbol 11 *Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.34)

Det finns en intressant samstämmighet, menar jag, mellan Martinus och Mäster Eckharts syn på medvetandets och därmed på livsupplevelsens grundförutsättningar. Men, kan det vara på

⁴⁵ *Livsupplevelsens kosmiska grundlag – 0X och den treeniga funktionsprincipen X1, X2, X3*

0X: det existentiella ”bakomliggande”, *icke-verkande* gudomliga jaget – all livsupplevelses innersta källa. X1, X2, X3: den funktionella, *verkande* inomgudomliga jagstrukturen, genom vilken 0X blir en *subjektiv, skapande* och därmed *upplevande* entitet. Denne utgör alla livsenheters bakomliggande ur-grund och upphov. Djupast sett är Gudomen och livsenheterna *ett och det samma*, då det bara finns ett *odelbart* jag – ”X”.

Livsenheternas livsupplevelse utgör med andra ord Gudomens upplevelse av *sig själv* och sin obegränsade skaparpotential. Det är vidare genom livsenheternas livsupplevelser (Son-principen) som Gudomens (Fader-principen) existentiella *bekräftelsebehov* tillfredsställs. Följaktligen är det genom Fader-principens *Son-princip* som världsalltets livsenheter i mikro-, mellan- och makrokosmos kan uppleva sig själva som *individuella*, skapande subjekt. Denna subjektiva identitet är evigt garanterad genom varje individs individuella X2 (se symbol 9 och 11 i *Den eviga världsbilden* del 1, <https://www.martinus.dk/sv/tt/index.php?bog=61>).

något annat sätt när de båda hämtar sina respektive insikter och förklaringsmodeller från samma källa – den gudomliga urgrunden: Gud bortom Gud, eller X, ”något som är”?

Per Bruus-Jensen och jagets fyra framträdandeformer

I stycket ”Jagets fyra framträdandeformer” i *Eksistens og udødelighed*, del 1 (1982), skriver Per Bruus-Jensen att det, trots jagets absoluta enkelhet, går att tala om dess fyra olika framträdandeformer, vilket ur en kunskapsteoretisk synvinkel är viktigt att ha klart för sig.

Jagets första framträdandeform:

”Jaget som det, det är i sig själv, oberoende av den materiella principen; dvs. jaget i objektiv renkultur definierat som ett immateriellt, gränslöst, storlekslöst och absolut statiskt tomhetskontinuum, spelar rollen som den materiella principens existentiella förutsättning nummer ett.” (s.70. Min översättning.)

Bruus-Jensen omtalar, då vi saknar ett uttryck för jagets egennatur eller innersta vara enligt ovanstående beskrivning, jaget som *lo-fältet*. Samtidigt omtalar han ”den materiella principen”, i dess egenskap som en universell stoft- och livsenhetspräglad diskontinuitet,⁴⁶ vilken har en komplementär relation till *lo-fältet* som varande *go-fältet*. Slutligen sammanfogar Bruus-Jensen båda begreppen, genom deras komplementära karaktärer, till *logo-fältet*.⁴⁷ Detta begrepp, menar Bruus-Jensen, innefattar hela den objektiva verkligheten, då det representerar en förening av jagets och upplevelseförmågans principer.

Jagets andra framträdandeform är dess roll som det objektiva rummets plats- eller tomhetsmoment, där

”’begreppet objektiv rum’ ska förstås som det materiella fenomenens gemensamma referensram. Det vill alltså säga jaget i dess egenskap av rumslig möjlighet (*lo-fältet*), omsatt till praktisk manifestation eller bekräftelse genom den komplementära föreningen med den materiella principen (*go-fältet*). Vi förstår därmed, att det objektiva rummet är en produkt av *lo-* och *go-fältens* förening och därmed en egenskap hos *logo-fältet*. En grundläggande egenskap. Och jagets bidrag till denna egenskap är alltså själva plats- eller tomhetsmomentet.” (s.70. Min översättning.)

⁴⁶ Materien är ju under konstant förvandling. Därav uttrycket diskontinuitet.

⁴⁷ ”Ordet *logo* hänvisar till det grekiska ordet ’*logos*’, vilket bland flera betydelsebärande funktioner står för det skapelseord som Gud enligt traditionen, frambringade världen och alla ting genom, och utan vilket ingenting hade kunnat frambringas.” (*Existens og udødelighed* del 1, fotnot s.70. Min översättning.)

I samma stycke kommer Bruus-Jensen in på tidsbegreppet. Han menar att det objektiva rummet är det rum som fysiken befattar sig med, såväl den klassiska fysiken som atom- och elementarpartikelfysiken.⁴⁸

”Då emellertid rummet i fråga, förutom jagets princip, också är betingat av den materiella principen och därmed faktorerna *energi* och *rörelse*, kan det endast förstås och beskrivas korrekt i relation till ännu ett grundbegrepp som framgår av dessa två faktorer, nämligen tid. Detta bekräftas också av de uppfattningar som relativitetsteorierna har. Emellertid är det viktigt att göra klart för sig likheterna och sambandet mellan rum- och tidsbegreppet och skillnaden mellan dem.

Således består likheten i att båda, genom upplevelseförmågan och därmed den materiella principens verksamhet, härstammar från jagets immaterialitet och således representerar ’skapade ting’, vars ’substans’ är jagets immateriella natur. Men medan rummet (obj.) i form av mellanrum, dispositionsrum m.m. är en objektiv konsekvens av jagets samspel mellan den materiella principen och således existerar oavhängigt av subjektets registrering – dvs. upplevelse – så är tidsbegreppet helt beroende av denna registrering. *Grunden för tidsbegreppet är nämligen helt och hållet jagets registrerande av sitt eget ’varande’, vars registrering naturligtvis också förmedlas av upplevelseförmågan och därmed den materiella principen. Och då detta varande som sagt är grundat i immaterialitet och därmed präglad av absolut statisk oföränderlighet, vilken i sig själv uteslutande kan ge anledning till förnimmelsen av ett evigt, oföränderligt Nu, blir detta Nu grunden för fenomenet tiden. Tiden är kosmiskt sett inget annat än detta eviga Nu i en begränsad och därmed en lägre dimensionell förklädnad, som för det första frambringas på det sättet att samma eviga Nu, genom konfrontationen med fenomenet ’rörelse’ och därmed föränderlighet i rummet(!), skenbart uppdelas i en oupphörig ström av successiva nu, vilka inbördes placeras i relativa före- och efterpositioner. Och just därigenom etableras rent principiellt föreställningen om begreppet ’tid’, tidens ström.”* (s.71. Min översättning.)

Den tredje framträdandeformen som jaget kan omtalas på, är som plats- och tomhetsmomentet i det levande väsendets *subjektiva* rum; dvs. den subjektiva version av jagets andel i det objektiva rummet (lo-fältet), förmedlat av upplevelseförmågan på grundlag av ’yttre’ sinnesintryck.

⁴⁸ ”Att fysikens rum har identifierats med logofältet, och därmed är synonymt med det levande väsendet objektiva natur, implicerar det antagandet att universumet är ett levande väsen (*Existens og udødelighed* del 1, fotnot s.71. Min översättning.)

”Som bekant skiljer vi normalt inte på det objektiva och det subjektiva rummet, och många har inte klart för sig att det på det hela taget förekommer ett subjektivt rum. Detta ska vi emellertid betrakta som en indirekt komplimang till upplevelseförmågans geniala sätt att fungera på. För vi ska snart komma till klarhet om att det, förutom fysikens objektiva rum, i hög grad också existera ett subjektivt rum, och att detta med hänsyn till plats- och tomhetsmomentet i verkligheten är jagets ’syn’ av sig själv, förmedlat av upplevelseförmågan.

Vi förstår säkert i detta sammanhang, att det inte minst var jaget i denna betydelse som det hänvisades till, då organismens tomrum utpekades som en subjektiv representation av jagets princip.” (s.74. Min översättning.)

Bruus-Jensen avslutar med jagets fjärde framträdandeform:

”Den fjärde och sista framträdandet som det går att tala om jaget på, är naturligtvis jaget som den personliga jag-förnimmelsen; dvs. det sätt varigenom jaget i kraft av upplevelseförmågans direkt, och vid sidan om förnimmelseprocesserna, registrerar sin egen operationella roll i det treeniga sammanhanget: det levande väsendet. Det är med andra ord tal om ännu en subjektiv version av jagets princip.

Av detta framgår, att de fyra framträdandeformerna som jaget kan omtalas som fördelar sig på två, vilka har en förbindelse med den objektiva verkligheten (nr. 1 och 2) och två, vilka har en förbindelse med den subjektiva verkligheten (nr. 3 och 4).” (s.74. Min översättning.)

Med Per Bruus-Jensens beskrivning av jagets fyra framträdandeformer avslutar jag artikelns första del.

I artikelns andra del kommer jag att behandla följande ämnen:

X2 och jagets upplevelse av livet

Mäster Eckhart och själens grund

Urbegäret och moderenergin

Fader och Son-principen och den omanifesterade energin

Gudomen och den inomgudomliga strukturen

Jagets immateriella heliga krafter

Fader och Son-principen – jagförnimmelsens Primus motor

Mäster Eckhart om Guds födelse i människan

Martinus om Guds födelse i människan

Avslutning

Min ambition har varit att, utifrån Martinus beskrivning av den gudomliga verkligheten såsom jag uppfattar den, försöka beskriva Gudomens innersta natur. Från ett ontologiskt perspektiv är skillnaden mellan 0X och X1 helt avgörande menar jag, för möjligheten att göra detta hyperabstrakta ämne, denna gudomliga entitet, teoretisk begripligt för sig själv. Vi talar nämligen här om det största mysteriet av dem alla – Gudomens oskapade, immateriella tomhets- och materiella fullhetsnatur. Därför har jag bemödat mig om att vara så tydlig som möjligt. Därav den många upprepningarna om skillnaden mellan det icke-verkande och det verkande jaget.

Som jag ser det, utgör förståelsen av skillnaden mellan den existentiella och funktionella funktionen i Gudomen den gordiska knut som var och en av oss med vårt mentala svärd kan lösa, just genom att skilja mellan Gudomens jag och dennes inomgudomliga treeniga jagstruktur.

Vidare löses den existentiella och den livsupplevelseskapande gordiska knuten, detta hur Gudomens immateriella stillhetsnatur kan åstadkomma rörelse, genom en förståelse av den ständigt pågående gudsfödelsen i människan. En födelse där Gudomen oavbrutet upprätthåller sitt medvetande genom sina energiers möte med våra personliga energier.

Det är detta energimöte som gör att vi, genom upplevelsen av den omgivande naturen, kan ”se” Gud, vid sidan om det mer intima personliga mötet med denna entitet. Därigenom får också Gudomen en bekräftelse på sin egen existens som skapare och upplevare. Det är denna kosmisk företeelse som gör att teologen och mystikern Nicolaus Cusanus (1401–1464) kunde uttala sig på följande sätt om Guds blick:

”Och Herre, vad är din blick, när du med kärlekens öga ser på mig, annat än att du blir sedd av mig? När du ser på mig, låter du mig se på dig, du som är den dolde Guden.”

Den medvetandeskapande gudsfödelsen i människan, där Guds och människans blick, som Cusanus skriver, djupast sett är ett och det samma, är ett ämnesområde jag behandlar utförligt i del 2 och del 3.

Men den största bonusen av dem alla vid studerandet av det gudomliga mysteriet, är den ovärderliga förståelsen att vi alla är evigt förankrade i Guds strålgloria genom vår personliga jagstruktur. En bättre utgångspunkt för studiet av verkligheten finns inte, då det djupast sett är oss själva som vi studerar, i och med att vi alla utgör eviga aspekter av den gudomliga jag-

och medvetandestrukturen. En kosmisk struktur som ligger till grund för allt som överhuvudtaget existerar, och som genom sin inneboende, outsläckliga kärlekskraft låter var och en av oss uppleva livets mångfald och skönhet i all evighet.

Litteratur

Martinus: *Den intellektualiserade kristendomen* (Världsbild Förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 2 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 3 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 5 (Världsbild förlag)

Martinus: *Livets Bog*, del 6 (Världsbild förlag)

Martinus: *Den eviga världsbilden*, del 1 (Världsbild förlag)

Martinus: *Mänskligheten och världsbilden* (Världsbild Förlag)

Per Bruus-Jensen: *Eksistens og udødelighed*, del 1 (Borgen)

Per Bruus-Jensen: *Sol och måne* (Nordisk Impuls)

Erwin Bischofberger: *Mäster Eckharts andliga undervisning* (Katolska Bokförlaget)

Mäster Eckhart: *Predikningar I* (Artos & Norma bokförlag)

Vladimir Lossky: *Östkyrkans mystiska teologi* (Artos & Norma bokförlag)

Jonna Bornemark: *Kroppslighetens mystik – en filosofisk läsning av Mechthild von Magdeburg* (Volante)

Dag Hammarskjöld: *Vägmärken* (Albert Bonniers Förlag)

Lars Palerius: *De gudomliga energierna*

https://kosmologipodden.se/?page_id=4656 (del 1)

https://kosmologipodden.se/?page_id=4770 (del 2)

Lars Palerius: *Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är*

https://kosmologipodden.se/?page_id=4741)

Internet

[Symbol 14 \(martinus.dk\)](#) ”Det kosmiska spiralkretsloppet 1”

Lars Palerius, Stockholm 20 april 2025